

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SERMIN YAŞAR ABARTMA TOZU

Resimleyen: Mert Tugen

taze
kitap

ABARTMA TOZU

ŞERMIN YAŞAR

Resimleyen: Mert Tugen

ABARTMA TOZU

Yazan:

Şermin Yaşar

Resimleyen:

Mert Tugen

Genel Yayın Yönetmeni:

Zeynep Sevide

Editör:

Saide Nur Dikmen

Grafik Tasarım:

Sema Türk

1. Basım: Temmuz, 2019, 50 bin adet

ISBN: 978-605-68835-6-9

Taze Kitap Yayıncılık Tasarım Reklam ve Org. Hiz. Ltd. Şti.

Yayıncı Sertifika No: 44385

Vişnezade mah. Süleyman Seba cad. No: 79

Beşiktaş/İstanbul

Telefon: 0216 401 17 17 e-posta: bilgi@tazekitap.com

Baskı ve Cilt:

Ertem Basım Ltd. Şti., Ankara

Başkent Organize Sanayi Bölgesi 22. Cadde No: 8

Malıköy-Temelli/Ankara

Sertifika No: 16031

© Taze Kitap, 2019

Telif yasası gereği bu kitabın tüm yayın hakları Taze Kitap Yayıncılık Tasarım ve Organizasyon Hizmetleri Ltd. Şti.'ye aittir. Tanıtım için alınacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir biçimde çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

İÇİNDEKİLER

- Cozutmak Bizim İşimiz •5•
Bir Ki Üç, Bir Ki Üç •8•
Günaydınlar Oteller Zinciri •14•
Okul Değil Gerilim Filmi •22•
Birsen Başar, Hep Sen Başar! •28•
Cozutma Salgını •36•
Fikriye Gıcır'la Her Yer Gıcır Gıcır •40•
Veli Keskinbıçak •46•
Çok Al, Hep Al, Daha Çok Al •52•
Herkes Napolyon •57•
Sevgi Koması •62•
Tekno Fehmi •67•
Mutluluk Dükkânı •72•
Kime Diyeyim Ben Derdimi? •78•
Tevfik Kılırkıyarar •84•
Tevfik Abi Olaya El Koydu •92•
İlk Raporlar •98•
Buğdaylı'nın Kısa Tarihi •106•
Buğdaylı Müzesi •111•
Beni Tanıyalım •120•
Kasım Nakitoğlu ya da Asım Naitoğlu •128•
Son Kabartma Tozu Paketi •132•
Şimdi Ne Yapacağız? •135•
Artık Üç Kişiyiz •140•
Buğdaylı Yeni Bir Güne Uyanıyor •144•
Aşağı Buğdaylı Kasabası •155•

Birlikte düşündük,
birlikte konuştuk,
birlikte yazdık...
Katkılarından dolayı
çocuklarımla Tuna, Mete ve Name'ye
teşekkürlerimle.

Bir sabah uyandık ve bizim kasaba toptan delirdi. Olanlar bir anda oldu. Bir salgın gibi başladı, birinden diğerine, diğerinden öbürüne bulaştı sanki. Annemi, babamı, bütün arkadaşlarımı, tanıdığım herkesi tanıyamaz hâle geldim. Bu salgının adını başta "Toplu Cozulma" koydum. Sonraları her gün, yeni bir isim bulacaktım. Çünkü her gün daha çok coztular.

Ha şimdi diyeceksin ki bir tek sen mi normalsin? Evet, bir tek ben normalim. Sahiden öyleyim. Buğdaylı'da aklı başında olan tek kişi benim. Ha bir de Tefvik Kılıkırkyarar var. Gerçi o kasabalı değil ama olsun, o da insan.

O gelene kadar, bunların arasında kafayı oynatmak üzereydim. "Acaba herkes normal de, ben mi

anormalim" diye düşünüyordum. Allah'tan Tevfik Kılıkırkyarar geldi de normal bir insan evlad daha görmüş oldum. Gerçi o da çok normal değİ ama olsun, o da insan.

On yaşımdayım, ama son zamanlarda olanlar bana kafadan yirmi yaş kattı. Kaç yaşımdasın diye sor-san rahatlıkla 30 derim, hatta 40 bile diyebilirim, bazen oluyor 50'leri hissediyorum. **İnsan 10 ya-şında emekliye ayrılmak ister mi?** Ben istiyorum. İçimdeki yaşam enerjisini sünger gibi emdi bu kasaba benim. Büyük olsam bir dakika durmaz, çeker giderdim. Tası tarağı topla git bir sahil ka-sabasına yerleş! Torun torba bile istemiyorum. O kadar bıktım insanlardan.

Neyse ki mücadeleci bir ruhum var ve zorluklar-la mücadele etmeyi seviyorum. Bu kasabadaki in-sanları içine düştükleri bu bataklıktan çıkartacak bir süper kahraman lazımsa o kesinlikle bendim. Her süper kahramanın arkasında mutlaka bir baş-ka süper güç bulunur. Benim öyle bir gücüm yok. Yanımda olan tek kişi Tefvik Abi. Gerçi onun ken-dine hayrı yok ama olsun, o da insan.

Olan biteni anlatmam biraz zaman alacak ama oku, oku da gör neler çektiğimi...

Ben yaşadım bunları kardeşim, yaşadım!

Okumak iş mi? Okuması kolay... Kendini bir de be-nim yerime koy bakalım, dayanabilecek misin?

BİR Kİ ÜÇ BİR Kİ ÜÇ

Her şey o sabah başladı. Gece yatarken her şey normaldi. "Anneciğim, babacığım iyi geceler" dedim, gittim sarıldım, öptüm. Sonra gidip dişlerimi fırçaladım, kitabımı okudum, yattım. Her sabah olduğu gibi yine sabah saat sekizde alarm sesiyle uyancaktım ama bir çığlıkla uyandım. Annemle babam eşofmanları çekmişler, kafalarında saç bandı, ellerinde birer şişe su, yatağımın başında koşuyorlar.

"Bir ki üç, bir ki üç, bir ki üç..."

"Tövbeler olsun, n'oluyor?" diye uyanıp oturdum yatağın üstüne.

Saate baktım.

Altı! Sabah altı!

"Kalkkk! Spor yapacağız. Spor sağlıklı yaşamın en önemli parçasıdır. Biz her sabah güne koşarak başlar, yüzerek devam eder, bisikletle geri döneriiiiiz" diye nefes nefese koşarken saydı babam.

Annem,

"Triatloooooon! En sevdiğimmmmm! Hayatta en sevdiğim şey triatlooon" diye çığlık attı koşarken.

Uykulu gözlerle etrafa bakındım.

“Anne senin en sevdiğin şey mantı! Dün akşam üç tabak mantı yedin de yattın. Biriniz 120 kilosunuz, biriniz 95! Nasıl sağlıklı yaşam? Daha sabahın altısıııı! Babama bak yaaa... Sen yorulmayayım diye bacak bacak üstüne atmazsın. Ne oldu size?” dedim ama hiç duymadılar.

Beni apar topar giydirip koşuya çıkarttılar. Bizim kasabada sabah altıda kimseyi sokakta göremezsin, yani öyledir herhâlde. Daha bu yaşıma kadar saat altıda hiç sokağa çıkmadım. Ama o sabah herkes sokaklardaydı. Koşanlar, bisiklete binenler, gülle atanlar, sabah sabah basketbol oynayanlar, uzun atlamacılar falan.

O kalabalıkta dedemi gördüm, elindeki gülleyi atmaya çalışıyordu.

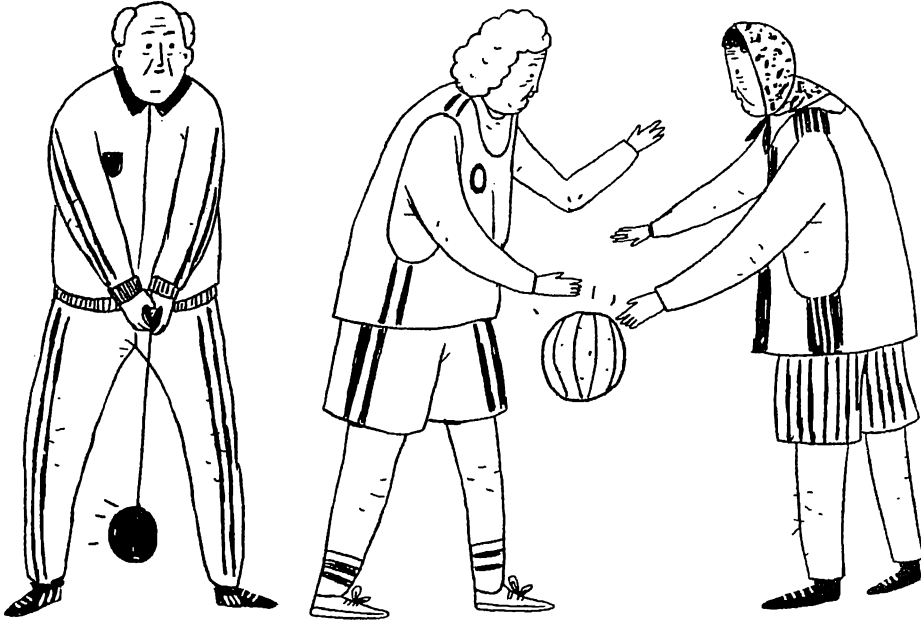
“Dedeeee, o ne yav?”

“Gülleeeee!”

“Ne güllesi yaaa? Namaza niye gitmedin sen? N’oluyó millete sabah sabah?”

“Spor çok önemli spor. Ben çok sportif biriyim. Böylece hiç yaşlanmayacağım, hep sağlıklı olacağım.”

"Daha ne kadar yaşlanacaksın, dedesin işte. Git evine, şimdi ayağına falan düşüreceksin koca gülleyi" dedim ama vallahi fırlattı.

Sanki bütün kasaba toplu hâlde olimpiyatlara hazırlanıyordu.

Spordan sonra kan ter içinde eve döndük. Dizlerimde derman kalmadı. Annem kahvaltı masasına oturmamızı söyledi ama masa boştu. Önümüzde birer kâse duruyordu. Benim beslenmeme çok dikkat eden, her gün bir yumurtayı ağzımdan burunmdan tıktırıp, peynirimi yemezsem üzülen annem; önümüze sadece birer kâse süt koymuştu. Babamın ve annemin kâsesinde yulafla süt karıştırılmıştı.

Benim glüten alerjim var, o yüzden yulaf, buğday, unlu mamül, ekmek falan yiyemem.

Benim kâseme sadece süt koymuş ve Allah razı olsun, bir tane de avokado doğramış.

“Anne hani kahvaltı?”

“İşte yavrum önünde.”

“Bu ne anne? **Bu süt! Sütle avokado.** Hani yumurta, peynir, ceviz, salatalık falan?”

“Artık sağlıklı besleneceğiz yavrum, bu yeterli. Hadi yap kahvaltını.”

Kahvaltı olsa yapardık tabii ama kahvaltı falan yoktu ortada. Kendisi kâseyi kafaya diktiği gibi işe

gitti. Koşarak gidecekmiş. O da spormuş. Sonraki günlerde annemi hiç yürürken görmedim, hep koştu. Bir elinde hep, büyük boy bir su şişesi taşıyordu. Sanki küçük bir bebeği varmış da onu taşıyormuş gibiydi. Su şişesini kucağından hiç indirmede.

Bundan sonra olaylar bir anda hız kazandı. Anne-me, babama, babaanneme, toptan bütün Buğdaylı kasabasına bir şeyler oluyordu ve ben ne olduğunu anlamıyordum. Bu hâl çok uzun sürdü, aylarca anlamadım.

Çözmek için Tefik Kılıkırkyarar'ın gelmesi gerekti. Gerçi o olmasa da çözerdim ama olsun, o da insan...

GÜNAYDINLAR OTELLER ZİNCİRİ

İnsan bir sorunla karşılaştığında önce ailesine koşuyor. Annem ve babam o kadar hızlı koşuyorlardı ki, onları yakalayabilmemin imkânı yoktu. Ben de babaanneme koştum.

Günay Günaydın benim babaannem. Dünyanın en tatlı insanıdır. Her şeyi bilir ve her şeyi tatlı tatlı anlatır. O gün, hem ne oluyor bizimkilere demek için, hem de adamakıllı bir kahvaltı yapmak için, ilk önce babaanneme gittim. Babaannem, kasabadaki tek pansiyonun işletmecisidir. Burası bir ev gibidir. Misafirlerini çok sever, parası olmayandan para almaz. Gönlü çok geniş biridir. **Canımdır o benim, canımmmm.** Beni de çok sever, ben de onu çok severim. Beni görünce kollarını kocaman açar ve ben de üzerine zıplarım.

O sabah pansiyondan içeriye koşarak girdim.

"Bobannieeeee!" diye bağırdım. Aslında babaanne demek istiyordum ama onu görünce heyecanlanıyorum ve sesim "bobannieeee" diye çıkıyor. Kollarımı açıp ona doğru koştum ama beni görmedi.

"Bobannnnieeeee? Görmedin mi beni huuu?" dedim, sonra dönüp baktı.

“Çok işim var, çekil şuradan” dedi.

Çekil şuradan mı? Babaannem ve çekil şuradan?
Bana? Biricik torununa?

Anladım ki babaanneme de bir şey olmuş. Yine de,

“Bobaanniiiiie karnım aç da, okula gitmeden
bir şeyler yesem, kahvaltı hazırsa...” dedim.

Babaannem her sabah kahvaltıda müşterilerine
biraz çörek, birkaç dilim ekmek, yumurta, biraz
zeytin, peynir, tereyağı, reçel ve birkaç bardak çay
verirdi. Sağlıklı beslenme için bu yeterliydi.

Kahvaltı masasına bir baktım.

Ohoooooooo! Oy oy oy oy oy! Aman,
aman, aman! Vay, vay, vay, vay, vay!
Ay, ay, ay, ay, ay...

Döktürmüş bobanniyemmm.

Haşlanmış yumurta, rafadan yumurta, sahanda
yumurta, omlet, sucuklu yumurta, kaşar peyniri,
lor peyniri, dil peyniri, koyun peyniri, otlı peynir,
labne peynir ve altı çeşit zeytin, iki çeşit domates,

patates kızartması, patatesli omlet, haşlanmış patates, sucuk, salam, pastırma, jambon, sosis, portakal suyu, greyfurt suyu, elma suyu, havuç suyu, çay... Doksan çeşit şey vardı masada.

"Tövbeler olsun bobanniyee, bunlar ne? Kaç kişi var pansiyonda?"

"Bir."

"Nasıl bir? Kaç kişilik kahvaltı var burada babaanne, nasıl yesin bir kişi bunu?"

"Sunum önemli, sunum! Her şey dahil sistemine geçtim. İsteddiği kadar yesin içsin, ama bana bol bol para versin."

"İyi, benim de karnım açtı zaten, şuradan ben de yiyiverey..." derken elindeki gazeteyle elime vurdu.

"Dokunma sakın, sunumumu bozma. Canım çıktı benim kahvaltı hazırlarken. Müşteri geliyor bak, kaybol şuradan!" dedi.

Müşteri mi? Babaannem pansiyonda kalan herkese eskiden "misafir" derdi. Şimdi müşteri olmuş... Müşteri geldi ama babaannem müşterinin geldiğini fark etmedi. O kadar yorulmuştu ki, ona "günay-

dın" bile demedi. "Günaydın" demediğinin farkına varamayacak kadar yorgun, bitkin ve gergindi. Daha bu kahvaltının toplanması işi vardı.

Buğdaylı kasabasının ilk "günaydın"ı işte o sabah kesildi.

Sonrası çorap söküğü gibi gelecek, insanlar "günaydın", "iyi akşamlar", "kolay gelsin", "teşekkür ederim" gibi onları birbirine bağlayan sözleri hayatlarından hızla çıkartacaklardı. Çünkü bundan sonra yapmaları gereken çok fazla iş olacak ve selam vermeye vakitleri doğal olarak kalmayacaktı.

Pansiyonun o günkü müşterisi pansiyondan ayrılırken faturayı görünce küçük dilini yutacaktı. Bir gecelik ücretin beş katı yazılmıştı.

"A aa aaama bu biraz fazla değil mi?"

Müşterileriyle her zaman çok nazik konuşan babaannem adamı kovmaktan beter etti.

"Elbette değil, sana buralarda yiyebileceğin en güzel kahvaltıyı hazırladım. Bütün gün burada yedin içtin. Sadece bu kahvaltıya ödeyeceğin tutar bile bundan fazla eder, konaklama ücretini saymıyo-

rum bile! Eğer beğenmiyorsan bir daha burada kalmazsın, hadi başka kapıya!" dedi ve parasını aldı.

Adamın arkasından beni de kovdu. "Çekil git şuradan, ayak altında dolanıp durma. Bir sürü işim var, senle mi uğraşacağım?" dedi. Daha dün bu kadın bana, "yavırımmmm beniiiiim, senin o tatlı dillerini yeriiiiim" diyordu. Babaanneme de bir şeyler olmuştu. Ama olanlar bu kadarla kalsa yine iyiydi.

Babaannem, ertesi gün kocaman bir pankart hazırlattı ve pansiyonun en üst katından aşağıya bayrak gibi sallandırdı.

**"Buğdaylı'nın Tek ve Eşsiz Pansiyonu
Günaydınlar Oteller Zinciri'nde Konaklamak
Bir Ayrıcalıktır! Buraya Gelin ve Kendinizi Özel
Hissedin! Günaydınlar Oteller Zinciri!"**

Buraya sadece özel insanlar gelmeli, bedelini ödeyerek kendilerini burada özel hissetmeliydiler. İnsan kendini pansiyonda özel hissetmezdi, özel hissedebilmek için otelde olmaları gerekirdi. O zaman pansiyonun adı acilen değişmeliydi. Henüz tek halkalı bir zincir olsa da, işleri ilerleteceğini ve iki üç otel daha açacağını düşünüyordu. Şimdilik zincir demek yalan olabilirdi. Ama bu kadarcık

yalanının da kimseye zararı olmazdı. Fakat kabul etmek gerekirse, tüm bunlar oldukça yorucu oluyordu. O yüzden babaannem, "ben bu işlere tek başıma yetişemem" diyerek personel sayısını artırdı. İki bahçıvan, iki aşçı, iki kat hizmetleri görevlisi ve resepsiyonist aldı. Yine de en büyük iş kendisine düşüyordu:

Emir vermek!

Sonraki aylar boyunca Günaydınlar Oteller Zinciri'nin tek şubesi olan bu küçük pansiyonda her gün başka bir saçmalık yaşandı. Babaannem oda fiyatlarını her ay arttırdı. Gelen müşteriler başka kalacak yer olmadığı için mecburen konakladılar. Fiyatları eleştiren müşterilerini kovdu. Bu kovma işlemini rahatlıkla yapabilmek için de iki güvenlik görevlisi çalıştırmaya karar verdi. Burada hazırlanan abartılı kahvaltılar ve yemekler o kadar çok artıyor ve ziyan oluyordu ki, bahçedeki kedi ve köpekler artıkları yemekten şişmanladılar ve yürüyemez hâle geldiler.

Pansiyonun bahçesindeki her biri en az elli yıllık devasa ağaçları gözünü bile kırpmadan kestirdi. Günaydınlar Oteller Zinciri'nin ikinci şubesinin inşaatına başlandı.

Tevfik Kılıkırkyarar'la ilk olarak Günaydınlar Pansiyon'da karşılaştık. **Celdiğine şükrettiğim tek müşterimizdi.** Gerçi çok müşteri sayılmaz artık ama olsun, o da insan.

OKUL DEĞİL GERİLİM FİLMİ

O sabah olup bitenleri arkadaşlarıma anlatayım diye koş a koş a okula gittim. Zaten okula genelde olup bitenleri anlatmak için ve yeni şeyler olsun bitsin diye giderdim. Okul bahçesi normalde öğrenci kaynard, o sabah bir kişi bile yoktu.

“N’oldu? Okul mu tatil de haberim yok? Saatler ileri mi alındı da erken geldim?” diye düşünürken hoparlörden müdürün sesini duydum.

“Sen! Çabuk sınıfına, derhal, hemen, behemehâl, acilen, vakit kaybetmeden. Ondan geriye sayıyorum. Oon, dokuuuz, sekiiz...”

Bana mı diyor diye etrafıma bakındım, benden başka kimse yoktu.

“Yediii, altı, beş, dörtüçikbir...”

Bu nasıl saymaksa... Koş a koş a içeriye girdim ama yetişemedim. Koridorda önümü kesti.

"Bu ne laubalilik? Bu ne aymazlık? Bu ne cehalet, sefalet, başıboşluk, serserilik? Bu ne haytalık? Bu ne haylazlık? Ders başlayalı iki dakika oldu!"

Takır takır sayıyordu. Doksan tane şey söyledi.

"Hocam babaanneme uğradım. İki dakika olmuş zaten, şimdi giriyorum."

"Ne demek şimdi giriyorum? Arkadaşlarınla arandaki açığı nasıl kapatacaksın? Onlar senden iki dakika öndeler. Ailenle konuşacağım, seni acilen etüte göndersinler, özel ders al, bu açığı asla kapatamazsın!" dedi ve kolumdan tutup sınıftan içeriye attı.

Bizim sınıf normalde şamatayı sever. Öğretmenlerimiz neşelidir. Gülerek, eğlenerek ders yaparız. Ama içeriye girince mezarlığa girmiş gibi oldum. **32 mezar taşı ve bir servi ağacı!** Kimsede çıt yok. Herkes kitapların üzerine gömülmüş harıl harıl test çözüyor. Kimse başını kaldırmıyor. Otuz iki kişi mevcut ama kimse yok gibi. Öğretmen de başlarında dikiliyor. Geçip yerime oturdum. Öğretmenim bir düzine test bıraktı sırama, mecburen çözdüm. Sıra arkadaşşıma "n'aber?" dedim bir ara.

Sadece "n'aber" dedim ve olanlar oldu.

"Ööörörtmeniiiiim, arkadaşım beni rahatsız ediyor. Vaktimi alıyor. Onun yüzünden derslerimden geri kalıyorum."

"Tövbeler olsun, bir şey demedim ööööretmenim. N'aber dedim, sadece n'aber dedim!"

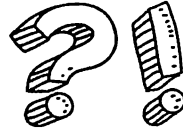
"Terbiyesiz seni! Hiperaktifsin sen! Görmedim sanma. Deminden beri arkadaşınla konuşmaya çalışıyorsun. Yarın ailen okula gelsin, seni psikoloğa götürsünler..."

Ben onu şaşkın şaşkın izlerken ders zili çaldı ve herkes kütüphaneye koşmaya başladı.

"Faruuuk, Meeeert, Caaan **hadi maç yapmıyor muyuz?**" diye bağırdım ama...

"Ders çalışmamız lazım, teneffüste test çözeceğiz. Oyalanma, eğer tembel bir öğrenci olacaksan bizimle arkadaşlık etme" dediler.

Kızların yanına gittim.

"Elaaa, Eda, Ece, **eeee oynayalım mı bahçede?**" diye sordum.

"Görmüyor musun kitap okuyoruz. Buraya eğitim almaya mı geldik, oynamaya mı?" dediler ve önlerindeki en az biner sayfalık kitaplara döndüler.

Bir sonraki ders ve sonraki ders, sonraki ders ve sonraki ders kafamızı kaldırmadan ders işledik. Kimse konuşmadı, kimse kımıldamadı, kimsenin gıkı çıkmadı. Bir kere çöp atmaya kalktım ki normalde hep kalkardım, bu sefer matematik öğretmeni, "Hey sen, hiperaktif! Otur yerine çabuk, yoksa okuldan atılırsın" dedi.

"**Tövbeler olsun**" dedim, oturdum. Zaten hep diyordum, daha çooooook diyecektim.

Hiçbir teneffüse çıkmadık.

“Öğle yemeğinde yemekle vakit kaybetmeyin, oturun ders çalışın, sınıflara tost gönderiyoruz” dedi müdür. Glüten alerjim olduğu için ben sadece tostun içindeki peyniri yedim. Normalde okul öğleden sonra ikide bitiyordu. O gün altıya kadar kaldık. Aç açına derse girdik ama kimse şikâyetçi olmadı. Sınıf kıtlıktan çıkmış gibi test çözüyordu.

Bu kadarla kalsa iyiydi. Sonraki günlerde bahçeye çıkışlar yasaklandı. Zaten benden başka kimsenin çıkmak isteği de yoktu. Teneffüs zillerini kaldırdılar. Blok ders uygulaması getirildi. Öğle yemekleri kalktı, tost, sandviç, poğaça, simit yedik. Daha doğrusu onlar yedi, ben yemedim. Söylemiştim, glüten alerjim var.

Eskiden hafta sonları okula gitmezdik, hafta sonu da gitmeye başladık. Hem de tam gün. Yazın yaz okulu, kışın kış okulu açtılar. Tatillerde de okula gider olduk. Bir kere sınıfta boş bulundum, “Ne zaman tatil yapacağız?” dedim. **Öğrenciler beni öğretmene, öğretmen okul müdürüne, okul müdürü emniyete şikâyet etti.** Toplumu tembelliğe sürüklemekten hakkımda dava açmak üze-

reydiler ki okul müdürü, "Duruşmaya gidip gelirken derslerinden geri kalır, otursun ders çalışsın" dedi, kurtuldum.

Okulda sırasında kımıldayan çocuğa, anında hiperaktif dediler. Sağa sola bakınana, "Dikkat eksikliği var bunun" dediler. **Konuşan geveze, konuşmayan içe kapanıktı.** Robot gibi insanlara dönüştüler. Sokaklarda bir tane bile çocuk yoktu. Gündüz hepsi okuldaydı. Akşamları da kurslara gidiyorlardı. Daha önce kasabada bir tane bile kurs yokken, bir hafta içinde her yere kurslar açıldı. Çocukların gittikleri tek yer, kurs ve psikolog oldu.

Sanki o gece, okulun içinde bir uçurum açılmıştı da çocukların hepsi içine düşmüş gibiydi. Uçurma düşmeyen tek öğrenci bendim. Bir de işte Tefik Kılıkırkyarar. Gerçi o öğrenci değil ama olsun, o da insan.

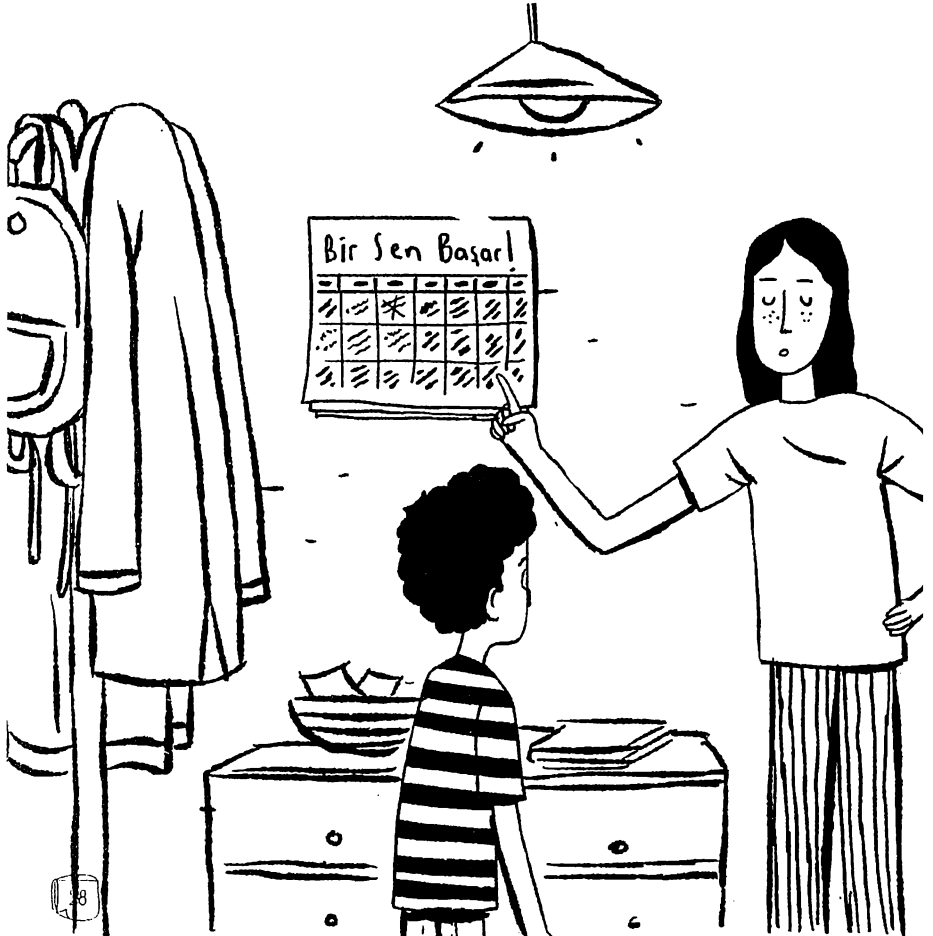
Okul çıkışı yolda Asım Abi'yi gördüm. Elinde kâğıtlarla koşuyordu. Arkasından seslendim.

"Kasım Abiiii ya da Asım Abiiii!"

Beni duymadı. Neyse şimdi onunla uğraşamadım, yeterince derdim vardı.

O gün okuldan çıkar çıkmaz teyzemlere gittim. Bir şeyler oluyordu ve Birsen'le acilen konuşmam la-

zımdı. Birsen Başar, benim teyzemin kızı. Olanları ona mutlaka anlatmalıydım.

Kapıyı Birsen'in annesi, Ahsen teyzem açtı.

"Aaa teyze! Evde misin sen? İşe gitmedin mi?"

"İşi bıraktım ben. Artık Birsen'le ilgileneceğim."

"Birsen'le mi ilgileneceksin? Birsen kocaman kız yaa, nesiyle ilgileneceksin teyze?"

"Eğitimiyle, gelişimiyle, büyümesiyle, her şeyiyle, her şeyiyle. Bak buraya bir pano astım. Birsen'in yıllık, aylık, haftalık, günlük, saatlik ve dakikalık programını buraya yazdım. Niye? Çünkü bir annenin asli görevi çocuğuna ne zaman, ne yapması gerektiğini söylemektir! **Nokta.**"

"Birsen'i çağırsana sen bana teyze" dedim ama; Birsen'in çözmesi gereken elli Türkçe testi, altmış matematik problemi, doldurması gereken üç başvuru formu, bitirmesi gereken yedi proje ödevi, yazması gereken bir günlük, okuması gereken yetmiş sayfa kitap, yapması gereken sanat egzersizleri, denemesi gereken bilim deneyleri olduğunu ve

tüm bunlar için Birsen'e **bir saat on iki dakika elli üç saniye** verdiğini söyledi. Birsen benimle görüşemezdi.

Yarın geleyim dedim ama bana programı şöyle saydı:

"Pazartesi okuldan sonra **İngilizce** hocası geliyor. Salı günleri **İtalyanca** hocası. Çarşamba **Litvanca** ve **Japonca** hocası geliyor. Pazartesi ve salı günleri yabancı dil dersinden hemen sonra, **basketbol** ve **voleybol** antrenmanı var."

"Teyze sence basketbolla voleybol aynı anda çok değil mi yaa?"

"Değil çocuğum değıiiil. Bak arkadaşımın çocuğu Lütfü Can'a. **Eskrim, tenis, paintball, basketbol, voleybol, futbol, hentbol, beyzbol** ne varsa bol bol yapıyor. Çocuğun boynu madalya dolu, ışıllıyor."

"Ama teyze siz bize hep 'gözünüzün içi parlasın, önemli olan o' derdiniz."

"Hadi be sen de. Gözdeki ışıltı da neymiş? Ne yapabilirsin gözdeki ışıltıyla, hadi söyle?"

Ama madalya! Ahhhh madalya. Birsen de alacak biliyorum ama o yüzmede alacak. Dünya rekortmeni olacak benim kızım. Çarşamba dil dersinden sonra yüzmeye gidiyor zaten. Geri geri, ileri geri, dümdüz ileri yüzebiliyor, balıklama, kurbağalama ve kelebek yüzme stillerinde on numara Birsen! Ama bizim asıl hedefimiz nefes almadan yüzmesi! Suyun altında zaten nefes almıyor ama bunu herkes yapabiliyor. Herkesin yapabildiğine başarı denir mi? Denmez. **Ben istiyorum ki, bir kere nefes alsın, sonra 40 dakika o nefesle yüzsün."**

"Tövbe de teyze yaaa, ölür 40 dakika nefes almazsa."

"Ama ölmezse dünya şampiyonu olur! Yeterince çalışırsa başarır. Kimse yapamaz ama Birsen kesin başarır. Ben ona boşuna mı Birsen ismini koydum?"

★ ★ **'Bir Sen Başar, Bir Sen Başar, Bir Sen Başar!'** ★ ★

Kimsenin başaramadığını başaracak benim kızım. Nokta."

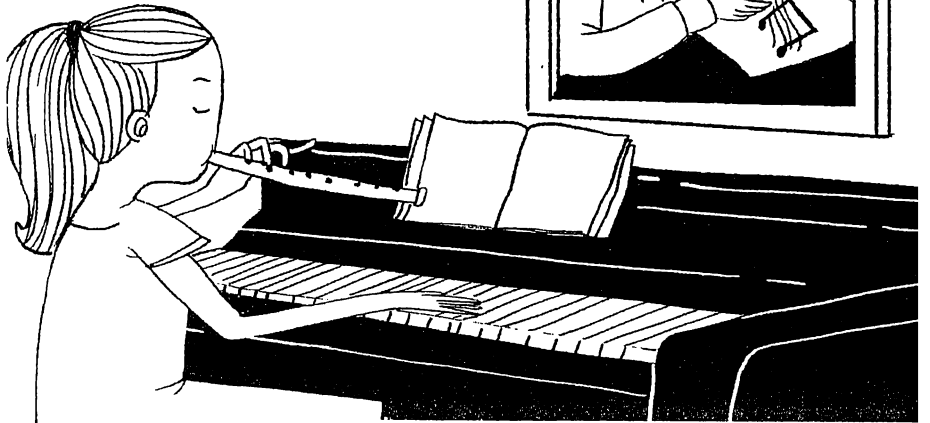
"İyi iyi başarsın. Perşembesi boşa bize gidelim diyecektim ben Birsen'e."

"Perşembe boş olur mu? Müzik hocaları geliyor."

"N'aptınız teyze orkestra mı kurdunuz, kaç tane hoca tuttun?"

Bu sefer onu anlatmaya başladı. Piyano hocasıyla flüt hocasını aynı anda tutmuş. "Bir eliyle piyano çalsın, öbür eliyle flüt üflesin" dedi ve ağlamaya başladı.

"Birsen Başar, seninle gurur duyuyorum, iftihar ediyorum, benim üstün yetenekli ve çok özel çocuğum! Sen bu çağın Beethoven'ısın! **Birsen Ludwig Van Beethoven!**"

Piyanonun üstüne de Birsen'in yağlı boya bir tablosunu yaptırmışlar. Tövbeler olsun aynı Beethoven'a benziyor.

İçimden, "Peki teyze, şeyin bundan haberi var mı? Beethoven'ın?" dedim.

Bu kadarla kalsa yine iyiydi. Başar ailesi gün gün, saat saat, programlı olarak cozuttu.

Cuma günleri de kızı dans kursuna yazdırmışlar. Birsen sosyalleşmeliymiş. E gelirim ben her gün, sosyalleşiriz dedim ama, "Biz onu horsada halay başı yaptık, orada sosyalleşiyor" dedi.

Horsa ne yav? Bu Birsen'in dans hocası dediği adam, bizim kasabada düğünlerde çifte telli oynardı. Ne ara dans kursu açmış, ne ara profesyonel dansçı olmuş, ne ara "ben yenilikten yanayım" deyip salsayla horonu birleştirmiş "horsa" diye dans bulmuş anlamadım. Dünya Halk Dansları yarışmasına katılacaklarmış.

Evde durmadan deli deli hareketler yapıyor Birsen, "Çok çalışmam lazım, mühim olan yarışmak ve eğlenmek değil, kazanmak" diyor. Arada iyice çoşup "Seni yeneceğiz dünyaaa!" diye çığlıklar atıyor.

İçimden, “Peki Birsen, şeyin bundan haberi var mı? Dünyanın?” dedim.

Cumartesi günleri okuldan sonra gezmeye gidiyormuş Birsen. Süpermiş, dedim, birlikte gezeriz. Ama o, özel resim hocasıyla birlikte geziyormuş. Birsen ata biniyor, atın eyerine tuvalini kısıtıyor, hem geziyor, hem resim yapıyor. Yeni bir teknikmiş.

“Atlı okçuluk oluyorsa, hem at binip hem ok atılabiliyorsa, atlı resim neden olmasın” diyorlar. At, Birsen’i fırça darbelerinin hareketine göre gezdirmiş. **Tövbeler olsun, atlar bile cozmüş.**

İçimden, “Peki teyze, şeyin bundan haberi var mı? Atın?” dedim.

Son ümidim pazar günündeydi. Ama o çoktan dolmuş. Satranç ve robotikle ilgileniyormuş, bilgisayar hocası ve satranç hocası birlikte çalışıyorlarmış.

“Burada bi dur teyze!”

“Duramam, çok işim var. Ben Birsen’in test cevaplarını kontrol ederken sen konuş dinliyorum.”

"Ben satrançta iyiyimdir bak, kaç kere dedemi bile yendim. Bu Birsen, piyonla veziri ayıramaz birbirinden. Nasıl olacak bu iş?"

"Aaa aaa, olur mu öyle şey? Birsen bir dahi, satranç kolay. Kolay olduğu için öğrenememiştir. Robotik zaten iki kabloyu birbirine bağlamak. Kabloları öğreniyor şimdi, gerisi zaten kolay, anında şah mat... Ayrıca piyonla veziri ayırsa ne, ayırmasa ne? Bizim için önemli olan 'şah'. Lider ruhlu benim Birsen'im, bizim için önemli olan tek taş, şah!"

İçimden, "Peki teyze, şeyin bundan haberi var mı? Şahın?" dedim.

Kimsenin olanlardan haberi yoktu. Bir ben uyanıktım. Bir ben normaldim. Bir de Tefvik Kılıkırkyarar. Gerçi o da çok normal biri değil ama olsun, o da insan.

Teyzemlerden çıktıktan sonra yolda Asım Abi'yi gördüm. Elinde kâğıtlarla koşuyordu. Arkasından seslendim.

"Kasım Abiiii ya da Asım Abiiii!"

Beni duymadı. Neyse şimdi onunla uğraşamazdım, yeterince derdim vardı.

COZUTMA SALGINI

Kasabaya bir virüs gibi yayılan ve bu ne olduğunu anlamadığım cozutma hareketi, her evde başka türlü yaşıyordu. Bizimkiler sağlıklı beslenmeye takmıştı mesela. O gün Birsen'lerden çıktıktan sonra, belki bizimkiler bu kabustan uyanmıştı diye bakmak için eve geldim. İçeriye bir girdim ki, salonda marullar, maydanozlar, lahanalar, karnabaharlar yaşıyor.

Annem, doksan tane sebze dikmiş salona.

"Tövbeler olsun anneeee, bu neee?"

"Sera."

"Anladım onu, sera da, neden salona sera kurdu-nuz?"

"Bundan böyle sağlıklı besleneceğiz. Aç ağzını bakayım, çiğden kereviz yiyeceksin, çok faydalı. Bir

de imen suyu hazırladım sana... Ohhh mis gibi.”

“Babam nerede anne, babam neredeeee?”

“Baban yaylaya gitti, arıları denetleyecek, bir ay yok. Organik bal alıyoruz ama ne kadar organik? Bundan emin olmalıyız değil mi?”

Ağzım açık kaldı.

Babam ekmek almaya gitmeye üşenen bir adamdı. Organik bal için yaylaya gitmek, arıların çalışıp çalışmadığını denetlemek nedir?

Bu sağlıklı beslenme meselesi eğer serayla, balla kalsaydı iyiydi. Ama öyle olmadı. Önce bahçeye kümes geldi, içine tavuklar. Arka bahçeye iki inek, beş koyun sıkıştırdılar. Çatıda bıldırcın beslemeye başladık. Adını sanını duymadığımız yiyecekler bulup bulup getirmeye başladılar. Benim zaten glüten alerjim vardı, doğru dürüst bir şey yiyemiyordum.

“Pilav yiyeyim.”

“Olmaz, pirinçte şeker var.”

“Balık yiyeyim.”

“Olmaz, balıkta civa var.”

“Kızartma yap sen bana, kızartma.”

“Olmaz, yağlı o, çok zararlı.”

“Et yiyeyim, tavuk yiyeyim.”

“Olmaz bundan sonra vejetaryeniz!”

“Siz olun yaaa, ben niye vejetaryen oluyorum?”

Ama oldum. Zorla oldum. Yetmedi, annemin zoruyla Dünya Vejetaryenler Birliği’ne üye oldum. Sadece sebze pişti evde. Amaaaa sebzenin de yemeği değil, sebze yemeğinde yağ ve tuz olur. Biz buharda haşlanmış sebze yedik! Onu da kendi seramızda yetişıyorsa haşladık.

Bu salgın başlamadan önce, annemin eli hamurdan çıkmazdı, un çuvalının içinde yüzerdi. Sabahları kahvaltıya sıcak ekmek, börek, poğaça yapar, öğlenleri kekle kurabiye pişirir, akşamları mantı, makarna, börek, çörek yaparlardı. Şimdi sadece birer dilim kepekli ekmek yiyorlardı. Keşke onu da yemeselerdi.

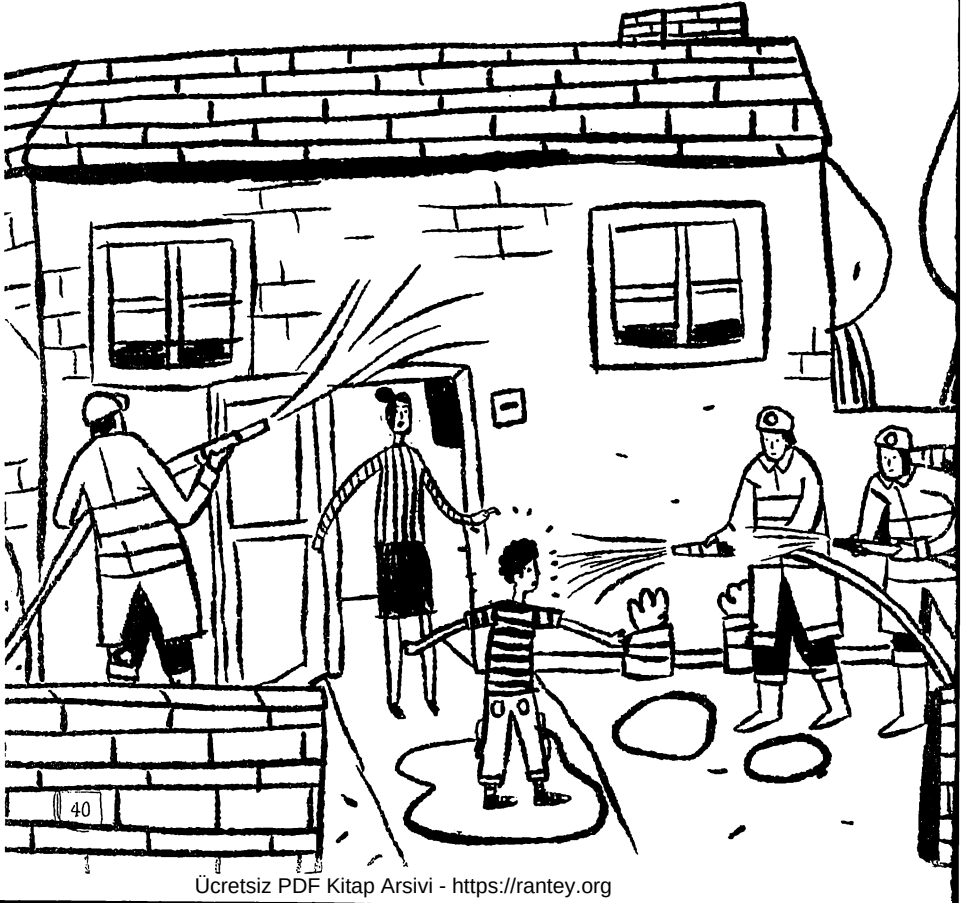
Evden çıktıktan sonra yolda Asım Abi’yi gördüm. Elinde kâğıtlarla koşuyordu. Arkasından seslendim.

“Kasım Abiiii ya da Asım Abiiii!”

Beni duymadı. Neyse şimdi onunla uğraşamazdım, yeterince derdim vardı.

Bizde durum böyleydi. Fikriye yengemlerdeyse bambaşka...

Fikriye yengem, dayımın karısı. Fikriye yengem çocukları çok severdi. Evlerinde dilediğimizce oynar, döker saçar, takılırdık. Asla kızmazdı. Canım benim, ne güzel insandı...

Kendisinden rahmetli olmuş gibi bahsediyorum, ama öyle bir şey yok. Yaşıyor Fikriye yengem... Tabii yaşamak denirse!

O gün Fikriye yengemlere de uğramak zorunda kaldım. Çünkü kapının önünde itfaiye aracı ve itfaiyeciler vardı! Sokaktan bir sürü insan geçiyordu ama kimse dönüp de bu itfaiye aracı neden gelmiş diye bakmıyordu. Zaten bundan sonra artık kimse kimseye bakmayacaktı. Biri yol ortasında düşüp bayılrsa, görenler yolunu değiştirecek, birinin yardım çığlığını duyduğunda bile koşarak uzaklaşacaktı. Bundan böyle kasabada **“bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın”** anlayışı hakimdi. Bunu daha o an fark etmiştim. Kapının önünde itfaiye aracı vardı ama ateş yoktu, yangın da yoktu! Yengem itfaiyecilere emirler yağdırıp duruyor, itfaiyeciler de etrafa su sıkıyordu. En iyisi neler olup bittiğini sorayım, dedim.

“Fikriiyeengeeee, Fikriiiyengieeee!”

Aslında Fikriye yenge diyordum ama sesim böyle çıkıyordu.

"Hayırdır Fikriyengeeee, yangın yok, itfaiyec..." diyordum ki,

"Dur, yaklaşma... Kal orda!" diye bağırdı.

"İtfaiyeciii, itfaiyeciii, bunu da yıkayın!"

"Tövbeler olsun! Beni mi? Yenge bak biliyorsun, ben hiç sevmem yıkanmayı. Pazardan pazara yıkanıyorum ben. Bugün pazar bile değ..."

Demeye kalmadı, iki itfaiyeci tepemden aşağı hortumu tuttu, saçlarımı yıkadılar, beni keselediler ve havluya sarıp işlerine geri döndüler. İtfaiyeciler evin dışını yıkıyorlardı. Yengem beni kokladı, tırnaklarımın arasını falan kontrol etti, çürük var mı yok mu diye dişlerime baktı. Emin olduktan sonra beni içeriye aldı. Beş tane kadın evin içini temizliyordu. İki kadın da çamaşır suyu mu daha iyi temizler, sirke suyu mu diye kavga ediyordu. Duvara çivi çakmakta olan yengeme, dayımı sordum.

"Dayım nerde yenge? Dayım lazım bana."

"Dayın işte, gelmeyecek. Üstü başı yağ, pas, kir içinde. 'İstemiyorum seni böyle evde' dedim."

"Tövbeler olsun yenge! Adam araba tamircisi, öyle olacak tabii."

"İyi gitsin, arabada kalsın işte. Benim evimin süsünü bozmasın."

"Offfff! Çocuklar nerede yenge, onlara naaptın?"

"Küvette onlar. Onları oraya yatırdım. Bir hafta suyun içinde kalacaklar. Üstlerindeki kir iyice çıksın, iyice dezenfekte olsunlar. **Tamamen temiz olduklarında artık evde yaşamaya başlayabilirler.** Hijyen çok önemli evladım, hijyen çok önemli. Hadi sen de git, kirletme buraları."

Sonra duvardaki çiviye çakmaya geri döndü. Çaktıktan sonra duvara, temizlik hastası büyük büyük ninemiz Şükriye Gıcır'ın fotoğrafını astı. Karşısına geçip **"Ben de senin gibi pırıl pırıl bir insan olacağım nineciğim"** diye yemin etti.

Fikriye yengem bu kadarla kalsa yine iyiydi. Sokağa çeşme yaptırdı, onların kapısının önünden geçerken ellerimizi yıkamak zorunda kaldık. Ellerimizi yıkamadan kapı ziline bile dokunamaz olduk. Zaten bir süre sonra kapı ziline dokunmamıza da gerek kalmadı. Bizi kesinlikle, ama kesinlikle, ama

kesinlikle evlerine almadı. Hadi biz yine neyse, dayımı da almadı. Çocukları da üstleri başları kirlenir diye sokağa salmadı. Kapıdan dışarı bile çıkamaz oldular. Ben şahsen haftada bir gün yıkanan bir çocuğum. Ezelden beri böyleyim. Ama anneleri bu çocukları günde beş kere yıkadı. Bir gün çocukları bahçedeki çamaşır ipine, omuzlarından mandallanmış vaziyette bulduk. Fikriye Gıcır'ın bu cozutuk hijyen tutkusu yüzünden kuzenlerimle bir daha asla görüşemedik.

Tevfik Kılıkırkyarar geldiğinde, inceleme yaptığımız evlerden bir tanesi de Fikriye yengemlerin evi olacaktı ama içeriye giremedik. Yengem, Tevfik Abi'nin hijyeninden emin olamadı. Tevfik Abi ise hapşırmaktan eve yaklaşamadı. **Tevfik Kılıkırkyarar, yirmi beş çeşit farklı şeye alerjisi olan aşırı alerjik bir insandı.** Onun da glüten alerjisi var ama onun dışında çimene, deterjana, süte, deri ayakkabıya, metale ve daha pek çok şeye alerjisi var. Bunlardan herhangi birini fark ettiği anda hapşırmaya başlıyor "Gıcık oluyorum bunlara!" diyor. Gerçi o her şeye gıcık oluyor ama olsun, o da insan.

Fikriye yengemlerden çıktıktan sonra yolda yine Asım Abi'yi gördüm. Elinde kâğıtlarla koşuyordu. Arkasından seslendim.

"Kasım Abiiii ya da Asım Abiiii!"

Beni duymadı. Neyse şimdi onunla uğraşamadım, yeterince derdim vardı.

VELİ KESKİNBİÇAK

Veli Keskinbiçak, babamın hem çocukluk hem askerlik arkadaşıdır. Aralarından su sızmaz. Babam,

“Eğer bir gün bir derdin olursa, mutlaka Veli Amca’na git” derdi. Kendisi arıların peşinden koşacağım diye yaylaya gidince, ben de Veli Amca’nın karpısını çaldım. Çünkü gayet ciddi bir derdim vardı.

**Bütün kasaba almış başını gidiyordu,
daha ne kadar derdim olacaktı ki?**

Babamın göbeğinden Veli Keskinbıçak sorumluydu. Yıllardır halis muhlis koyun, kuzu, dana ve tavuk eti satan Kasap Veli Keskinbıçak, ürünlerine çok dikkat ederdi. Kasabalı Veli Amca’yı ayrı, etlerini ayrı severdi.

Bizim Kasap’ın sokağına koşarak ve bağırarak girdim.

“Velaamcaaaa, Velaamcaaaaa!”

Aslında Veli Amca diyordum ama sesim öyle çıkıyordu.

Nefes nefese dükkânın önüne geldiğimde, Veli Amca’yı dışarıdaki tabelayı değiştirirken buldum. Bir baktım, yıllardır orada duran “Bizim Kasap” tabelasını indirmiş yerine “Benim Kasap” yazmış.

"Tövbeler olsun, neden değıştirdin tabelayı Veli Amca?"

"Benim çünkü! Dükkân benim, her şey benim! Neden bizim kasap olsun ki? Ben açtım dükkânı, hayvanı ben besliyorum, eti ben hazırlıyorum. Müşterinin tek yaptığı gelip satın almak. Bak 'Benim Kasap' daha iyi oldu... Ohhhh."

Anladım ki Veli Amca'yı da kaybetmişiz. İş tabelayla sınırlı kalsa iyiydi. Ne diğer esnaf durdu, ne de Veli Amca. Benim Kasap işi bir furyaya dönüştü. Diğer dükkânlar da buna ayak uydurdular.

"Berberim", "Pastanem", "Benim Dükkân" gibi dükkânlar açıldı.

Veli Keskinbıçak et fiyatlarını bir anda on katına çıkarttı. Eskiden bir kilo kıyma alabildiğin paraya şimdi sadece bir kaşık kıyma alabiliyordun. Et fiyatlarından azıcık şikayet edecek olsak yaygarayı basıyordu Veli Amca.

"Bir koyunu yetiştirmek benim kaç ayımı alıyor, haberiniz var mı sizin? Bir kuzu büyüyene kadar kaç sap ot yiyor, kaç litre su içiyor, ne kadar oksijen alıyor hiç düşündünüz mü? Ben düşündüm,

hesapladım. Bir kuzu, koyun olana kadar beş futbol sahası büyüklüğünde alan otluyor. Dakikada defalarca nefes alıp oksijen tüketiyor. Buna ilave olarak yerdeki otların ürettiği oksijen miktarından da kaybımız var. Sonuçta otlar yenince, oksijen üretilmez oluyor. Siz bu havayı bedava mı sandınız hee? **Bedava mı sandınıınız?"**

Kendisini çok haklı görüyordu Veli Keskinbıçak. Zaten artık kasabada herkes kendini aşırı derece haklı görüyordu. **Herkes haklıydı, herkes...** Kimse karşısındakinin de haklı olabileceğini düşünmüyordu. Veli Keskinbıçak da işte bu haklılığa dayanarak kuzu, koyun, dana fiyatlarını on katına çıkarttı. Hayvanın aldığı nefesin parasını bile halktan kesiyordu. Pek de umurunda değildi Veli Amca'nın. Ne de olsa kasabada tek bir kasap vardı ve mecburen insanlar buradan alışveriş yapacaklardı.

Benim Kasap'ta et fiyatları bu kadar çok yükselince insanlar et alamaz oldular. Veli Keskinbıçak geri adım atmadı. **Abarttıkça abarttı.** Tavukların yavaş büyümesine kafayı taktı. İstiyordu ki civciv ertesi gün pilice, piliç ertesi gün tavuğa dö-

nüşsün, tavuğu da hem yiyelim, hem de hayvan yumurtlamaya devam etsin. Bütün gününü çiftlikte hayvanların başında geçirir oldu. Her gün, sabah akşam tavukların, kuzuların ne kadar büyüdüğünü hesaplamak için elinde metreyle, teraziyle gezmeye başladı. Durmadan hayvanların boyunu ölçtü, kilosunu tarttı. **Daha çok yesinler, daha çok yesinler, daha çok yesinler ve daha çabuk büyüsünler!** Daha çok yesinler, daha çok su içsinler ve böylece Veli Keskinbıçak eti daha pahalıya satabilsin!

Bir zamanlar müşterilerine taze ve sağlıklı et sunabilmek için kuzularını kendisi besleyen, her gün kapısının önündeki kedilere özel olarak ciğer kavuran, herkes sağlıklı ve temiz et yiyebilsin diye haftada bir gün indirim yapan o sevimli, tonton, Veli Keskinbıçak gitti; yerine gözü dönmüş bir adam geldi. Bir zaman sonra Veli Keskinbıçak'ın tek bir müşterisi bile kalmadı. E ama insanlar da et yemeden duramazdı. Bunun üzerine kasabalılar, nasıl olduğunu bilmedikleri etleri başka şehirlerden getirmeye başladılar. Başka şehirlerden yiyecek getirme işi kasabada hızlıca yayıldı. Yumurtayı, sütü, peyniri her şeyi internetten sipariş verip başka yerlerden getirttiler. Sonunda insanlar

bahçelerindeki portakal ağaçlarını kestirip yerine depo, kiralık ev, müstemilat falan yaptırdılar. İhtiyaçları olan portakalları ise, internetten sipariş verdiler. Nasıl olsa bir kasa organik portakal alana, ikincisi bedava...

Bir tek ekmeği, çöreği, böreği, keki kendileri yapmaya devam ettiler. Keşke onu da başka bir şehirden getirselerdi değil mi Tevfik Abi?

Tevfik Abiiii?

Bak yine alerjisi gelmiş, ilaç almış, uyumuş kalmış yaa. Bu Tevfik Abi de hep uyuyor. Ama olsun, o da insan.

Benim Kasap'tan çıktıktan sonra yolda yine Asım Abi'yi gördüm. Elinde kâğıtlarla koşuyordu. Arkasından seslendim.

"Kasım Abiiii ya da Asım Abiiii!"

Beni duymadı. Neyse şimdi onunla uğraşamazdım, yeterince derdim vardı.

O gün ben yardım istemek için kapı kapı koştururken komşumuz Seval Abla'yı da koşarken gördüm. Ohhh dedim, şükürler olsun benim gibi biri daha... Ama sandığım gibi değilmiş.

“Seval Abla nereyeeee?”

“Anneme yardıma gidiyorum. Markete. Sen de gel, taşıyamıyoruz aldıklarımızı. Yardım et, koooş.”

“Ne aldınız marketten Seval Abla o kadar? Ne var taşıyamayacak?”

“Adımın hakkını veriyorum, koş hadi oyalanma. Benim adım ne? Seval!”

Ne seversem onu alıyorum. Ohhh, sefam olsun. Her sevdiğimi alıyorum” dedi.

Beş dakika sonra Seval Çokal’la annesi Meral Çokal’ı ellerinde poşetler, arkasında da poşetlerini taşıyan üç oğlanla birlikte evlerine doğru hızlı hızlı yürürken gördüm. Ohoooo dedim, bunlar da uçmuş! Bu kadarla kalsa yine iyiydi.

Meral Teyze ve kızı Seval Abla ertesi gün alışverişe diye çıktılar ve kendilerinden bir hafta haber alınamadı. Sonra kapının önüne bir kamyon yanaştı. Kamyondan yeni eşyalar indi. Bütün ev eşyalarını yenilediler. **Bütün kıyafetlerini çöpe atıp her şeyi yeniden aldılar.** Yeni giysiler, yeni ayakkabılar, yeni televizyonlar (her odaya, koridora, mutfığa, hatta banyoya bile bir tane), yeni kaşık çatal takımları, yemek takımları, halılar, perdeler falan çıktı kamyondan. İki tane buzdolabı, bir tane derin dondurucu aldılar. Üçünü de tıka basa doldurdular. Oysa evde üç kişi yaşıyorlardı. Meral, Seval ve Celal Çokal.

Meral Teyze ertesi gün tekrar alışverişe çıktı. **“Hâlâ eksikler var”** diyordu. Tek başına taşıyamayacağı kadar çok şey aldı ve mecburen taşımak için birilerinden yardım istedi. Meral Teyze'ye yolda yardımcı olan gençler, ellerindeki poşetleri taşıdılar ve karşılığında para aldılar. Eskiden birine yardım etmek nazik bir davranıştı, parayla yapılmazdı. Ama bugünün yarını, sonraki günü de vardı. Meral Teyze, market poşetlerini taşıyan bu çocuklardan birini daimi olarak işe aldı.

Günde üç kere alışverişe gittiler, evde kaldıklarında da internetten alışveriş yaptılar.

Yeni mobilyalar geldikten iki ay sonra, alışverişten dönerken Meral Teyze mobilyacının vitrininde **"eskiyi getir, yeniği götür"** kampanyası gördü. Öyle ya; bu mobilyalar iki ay önce alınmıştı, gayet eskiydi. Tabii ki eskiyi götürecektir, yeniği getirecekti. Alışveriş olunca hiçbir fırsatı kaçıramazdı.

Meral Teyze yalnız değildi. Kasabanın alışveriş alışkanlıkları kökten değişti. İnsanlar işten çıkıp alışverişe koşmaya, marketten alacaklarını abarttıkça abartmaya başladılar. İhtiyaçları olandan çok daha fazlasını, çok çok daha fazlasını aldılar. Eskiden marketten bir poşet alışverişle çıkan Buğdaylı halkı, artık o kadar çok alışveriş yapıyordu ki, poşetleri taşıyamıyor, market arabasını evlerinin kapısına kadar getiriyor, sonra da yorgunluktan market arabasını geri götüremiyor, sokakta bırakıyordu. Sokaklar, başıboş market arabalarıyla doldu. Bunun üzerine market arabası toplayıcılığı diye bir meslek bile çıktı.

Marketler dükkânlarını büyötmek zorunda kaldılar. Çünkü artık ürünler dükkânlara sığmıyordu.

Günay Günaydın, Meral Çokal ve onun gibiler rahat rahat alışveriş yapsınlar diye market reyonlarını abartılı ürünlerle doldurdular. **Otuz çeşit peynir, kırk çeşit ekmek, yirmi çeşit şampuan,** gerekli gereksiz her şey, her şey, her şey... Bu kadar çok çeşit, insanları kararsızlığa sürüklediği gibi, paralarını da fazlasıyla alıyordu. Bir ekmek almak için markete giriyorlar, poşet poşet malzemeye çıkıyorlardı. Aldıkları her ürün içinse bir açıklamaları vardı.

"Ama buna ihtiyacım var!"

Sonunda bütün kasaba, asıl ihtiyaç duydukları şeyin eşya ve para olduğuna hep birlikte inandı ve paralar havada uçtu... Bir süre sonra tek konuştukları şey para oldu.

HERKES NAPOLYON

E o kadar harcamak zorunda olunca, o kadar da kazanmak zorunda kaldılar tabii. Para gökten yağmıyordu.

Bu konuda ilk cozutan Servet Nakitoğlu oldu, sonra bütün kasaba onun peşinden sürüklendi. Servet Amca, bizim kasabanın hayırseveriydi, bir anda kasabanın paraseveri oldu. Kasabada yardıma ihtiyacı olan herkesin yardımına koşardı. Ve benim de gerçekten o gün yardıma ihtiyacım vardı. Koşa koşa Servet Amca'nın yanına gittim.

“Servet Amca, Servet Amcaaaaa!”

“Dokuz bin dokuz yüz doksan sekiz, dokuz bin dokuz yüz doksan dokuz...”

“Servet Amca, bırak şimdi para saymayı Allah aşkına, yardıma ihtiyacım var.”

“Yardım ederim tabii. Kaç paran var, ona göre yardım edeyim?”

“Yardım diyorum ben Servet Amca, bir şey satın almayacağım. Yardım dedim, yaaaar-dım.”

“Bedava yardım olur mu evladım, ben sana niye durduk yere yardım edeyim ki? Deli miyim ben?”

Anladım ki Servet Amca da diğerlerinin yakalandığı hastalığa yakalanmış. Yardımı parayla satmaya çalışıyor adam. Servet Nakitoğlu bu kadarla kalsa

iyiydi. Daha çok nereden para kazansam diye doksan tane dükkân açtı. Kasabayı bir anda, "Nakitoğlu Giyim", "Nakitoğlu Berber", "Nakitoğlu Turizm", "Nakitoğlu Taşımacılık", "Nakitoğlu Oto Yıkama", "Nakitoğlu Halı Yıkama", "Nakitoğlu Marketler Zinciri", "Nakitoğlu Mobilya" gibi tabelalar sardı. Daha çok dükkânı olduğu için, daha çok insan çalıştıyordu, daha çok insan çalıştırmak daha çok maaş demekti. Parayı kazanırken iyiydi ama verirken canı yanıyordu. O yüzden insanların maaşlarını ödememeye başladı. Maaşını alamayan işini iyi yapmaz oldu. İşler iyi yapılmadığı için bitmiyordu da. İnsanlar gece yarılarına kadar çalışıyordu.

Bir ara Nakitoğlu Düğün Salonları'nın orada, elinde kâğıtlarla koşan birini gördüm. Asım Abi! Arkasından seslendim.

"Kasım Abiiii ya da Asım Abiiii!"

Beni duymadı. Neyse şimdi onunla uğraşamazdım, yeterince derdim vardı.

Ne diyordum, hah.

Eskiden hak ederek para kazanan Buğdaylı insanların artık tek derdi kolay yoldan para kazanmaktı.

Kasabada her yer, **"Daha az çalışarak, daha fazla para kazanmak istemez misiniz?"** ilanlarıyla doldu. Nasıl olacağını bilmiyorlardı, ama buna koşulsuz inanıyorlardı. Hatta onlara 'daha az çalışmak' bile fazla geliyordu artık. Hiç çalışmadan para kazanmak tek hayalleriydi.

Babam da bunlardan birine dönüştü. O da artık küçük bir Servet Nakitoğlu'ydü.

Bal almak için yaylaya gittikten sonra, **"Oooo bal işinde çok para var"** dedi.

Eve geldi tavukları gördü, **"Oooo tavuk işinde çok para var"** dedi.

Sokağa çıktı yoldaki çöpleri gördü -ki artık sokaklar çöplerle dolup taşıyordu- **"Ooo çöp işinde çok para var"** dedi.

Her işte çok para vardı da, babam yoktu! Babamı göremez oldum. Bütün gün, akşam ve gece çalışıyordu. Eve para bırakıyor ve bana bir sürü oyuncak getiriyordu. Eskiden az oyuncağım vardı ama birlikte oynayabilecek bir annem babam vardı. Artık, odalar dolusu oyuncağım vardı ama oynayacak kimsem yoktu. Ben uyurken eve gidip gelen babamın yüzünü unutmuştum.

Bir gece uyandım ve su içmek için mutfağa gittiğimde adamın birini gördüm.

"Tövbeler olsun, sen de kimsin?" dedim.

"Asıl sen kimsin?" dedi.

Babammış! Sakal bırakmış, zayıflamış. Ben de büyümüşüm. Oturduk sohbet ettik.

"Kaç yaşındasın sen?" dedi bana. İlgi gösterdi. Özlemişiz birbirimizi. Sarıldık. Bir daha da görmedim kendisini.

Tevfik Abi beni yetim sanıyormuş. "Babam var" deyince çok şaşırmıştı. Gerçi o her şeye şaşıırıyordu ama olsun, o da insan...

Çaresizce bütün kasabayı dolaşıyordum. Annemin arkadaşı Sevgi Çoksever ailesine gittim. Kapıyı açtığında yüzüme kalp şeklinde balonlar çarptı. Sevgi Teyze tepeden tırnağa pespembe giyinmiş, gözüne kalp şeklinde gözlükler takmıştı. Parti var zannettim. Yer yerinden oynamış, kasaba yıkılıyor, bunlar parti peşinde!

“Sevgi Teyze nasılsın? Ne yapıyorsun?”

“Evdekileri seviyorum tatlışım,
gel sen de sev!”

“Nasıl?”

“Gel gel, gir içeri, onlar çıkamazlar zaten sen gel...”

İçeriye bir girdim ki, amanııııı! Herkesi
koltuğa bantlamış. Hepsinin üzerinde aynı renk

gömlekler, aynı renk pantolonlar, aynı renk saç bantları ve kravatlar... Ayakkabıları bile aynı!

"Niye böyle giyindiniz siz Sevgi Teyze?"

"Kombin giyiniyoruz biz canım, çünkü biz harika ve uyumlu bir aileyiiiiiz!"

"Canım çok sıkılıyor benim Sevgi Teyze. Çocuklarla biraz oynayabilir miyiz diyecektim."

"Tatlım onlar oynayamazlar. Ben onları sokağa salamam. Çünkü ben onları çok ama çok ama çok ama çok seviyorum. Yanımdan ayıramazlar."

"Tamam evde oynayalım."

"Tatlım oyun oynayamazlar, terlerler. Terlememeleri lazım. Hasta olurlar. Hasta olmalarını asla istemem. Gerçi sırtlarına havlu koydum, ama olsun."

Sonra oturup bir süre onları izledim. Susadılar ve anneleri sularını getirdi. Acıktılar ve anneleri yemeklerini kaşıkla yedirdi. Ağızlarını Sevgi Teyze sildi, ellerini o yıkadı. Çocuklar hiçbir şey yapmadılar. Ödev yapmaları gerekiyordu, ödevlerini de Sevgi Teyze yapıyordu. Masaya oturdu ve üç çocuğunun ödevini de sıra sıra yaptı.

En büyük çocuğu on altı yaşındaydı ama Sevgi Teyze ona da bebek gibi davranıyordu. Çocuk tuvalete gitmek istediğini söyledi ve Sevgi Teyze ona yerinden kalkması için izin verdi.

"Canıkocuğumcuuummm! Tuvalete gidebilirsin ama kapıyı kapatma, senin için endişeleniyorum. Sakın uzun süre kalma tamam mı oooğluşum? Tamam mı annesinin lokumu? Tuvaletin bitince haber ver kuzucuğum. Tontışciğim, balışciğim, tospikciğim benim."

"Sevgi Teyzeeee! Oğlun 16 yaşında! Niye sana haber veriyor, delirdiniz mi siz?"

"Ama ne yapayım, çooooook seviyorum oğlumu. Kızlarımı da çok seviyorum. O yüzden onlara hiiiç iş yaptırmıyorum. Bak orada oturuyorlar misler gibi, hep gözümün önündeler, evden dışarıya da salmıyorum. Niye? Çünkü çooooook seviiiiyyoruuuum." ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥

"Çocukları koltuğa bantlamışsın Sevgi Teyze! Çocuklar deve tabanı çiçeği gibi duruyorlar salonda. Oldukları yerde büyüyorlar. Bunun neresi sevgi. Babaları da yanlarında oturuyor, hiç sesi çıkmadan. Böyle iş mi olur?"

"Eveet, çünkü kocamı da çooooook seviyorum. Kocam benim bitanemmmmm, her şeyim, aşkım, kuzum, kocişciğim. Ben onu asla yanımdan ayırmam. Ben ne renk giyinirsem o da o renk giyinir."

Öğrettim ona. Ben sağ elimi kaldırıncı o da sağ elini kaldırıyor; ben ne dersem o da onu tekrar ediyor. Ben gülersem güler, gülmezsem gülmez. Niye?"

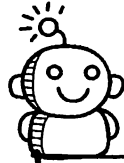
"Niye?"

"Çünkü biz çokook uyumlu bir çiftiiiiiz...."

"Allah akıl fikir versin Sevgi Teyze, mutluluklar..."

Sevgi Teyze ve sevgiden bitkisel hayata girmiş oğlunu, kızışlarını ve kocişini geride bırakıp evden çıktım. Acilen akı başında bir insan bulmalıydım.

TEKNO FEHMI

Fehmi Abi'yi çok severim. Mahallenin abisidir. Bizimle futbol oynamaya bayılır. Bir şey söylediğimiz zaman "Siz gelirken, biz dönüyorduk oğlum" der.

Kasabanın başına gelen saçmalıklar tufanında, "Fehmi Abi'nin desteğini alayım, ben gelirken o dönüyormuş ya, belki bir bildiği vardır" dedim. Hem iki şut bir gol, top da oynarız diye düşündüm. Evlerine gittim.

"Feymabiii, Feymabiiii" diye bağırdım. Aslında Fehmi Abi diyordum ama sesim "Feymabiii" diye çıkıyordu. Beni duymadı. Kapılarını çaldım, doksan çalıştan sonra, kız kardeşi açtı kapıyı. Elindeki telefona kilitlenmişti. Yüzüme bile bakmadı.

"Feeymabi yok mu?"

"İçeride."

Bu kadar. Gel bile demedi, içeriye geçti. Normalde davet edilmediğim yere asla girmem ama artık kesinlikle normal zamanda değildik. Girdim içeriye. Fehmi Abi'yi, odasında üç bilgisayar, iki tablet, bir cep telefonu, bir oyun konsolu ile oynarken buldum. Kulaklık takmış. Bir yandan hamburger yiyor, bir yandan da "Hadiiii beee, hadi beee" diyerek oyun oynuyordu. Seslendim, bağırdım, çağırdım, karşısına geçip zıpladım yine de beni fark etmedi. Bu nasıl dalmaksa ekrana, dünya yerinden

oynasa Fehmi Abi kımıldamayacak... Sonunda ekranın önüne geçip oturdum ve beni gördü. Beyni uyuşmuş gibiydi.

"Feymaaabi, benim ben! Tanımadın mı?"

"Hee!"

"Feymabi bak kasabada bir şeyler oluyor."

"Kim?"

"Kim değil Feymaaabi, kasabada diyorum bir şeyler oluyor. Herkes saçma sapan davranıyor."

"Neyi?"

"Feyymabiii, neyi değil yaaaa. Sana da mı bir şey oldu? Tövbeler olsun yaaa, bu da gitmiş!"

"Al ye!"

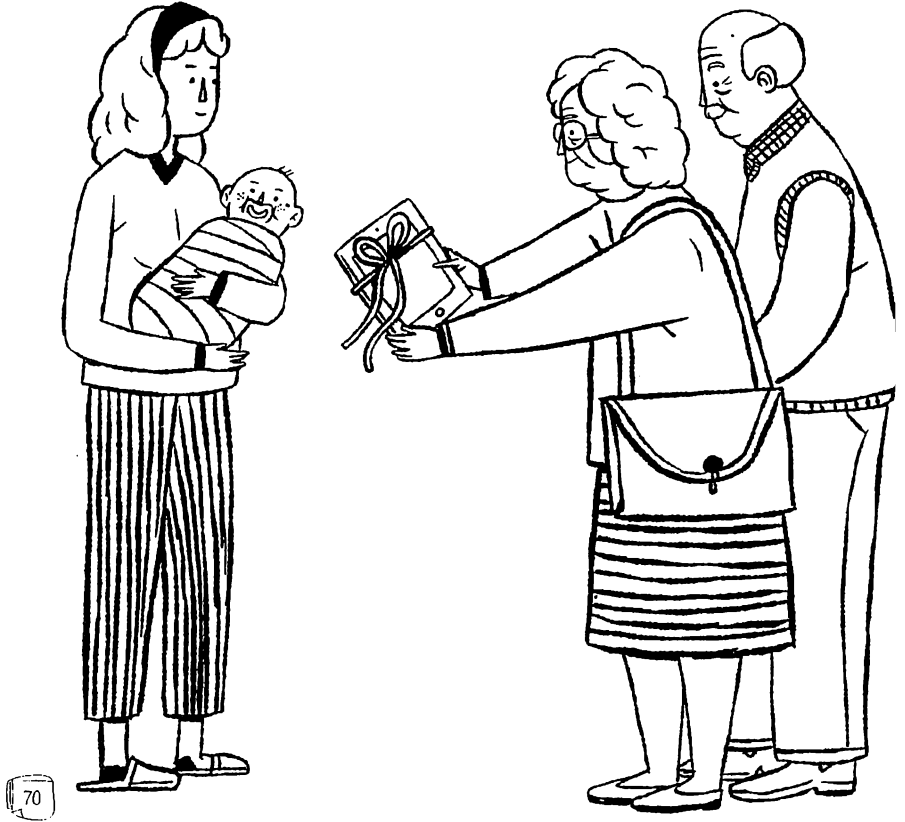
Ben, kasaba yanıp yıkılıyor diyorum bu daha bana hamburger ye diyor! Yemem. Glüten alerjim var benim. İyi ki de var. Ohhh canım glütenim...

Fehmi Abi donuk gözlerle dinledi beni ve hiçbir şey anlamadı. Ekrana bakmaktan uyuşmuştu artık. Ben oradan çıkarken yine ekrana kilitlendi. Olay bu kadarla kalsa iyiydi. Fehmi Abi odasından

çıkamaz, yemeğe oturmaz, ekran başından kalkamaz oldu. Sonunda tuvalete gitmek için bile ekran başından ayrılmadığından odayı kokular basınca Fehmi Abi'yi hastaneye yatırmak zorunda kaldılar.

“Tablettt, bilgisayaaaar, televizyonnnn...”
diye inledi zavalıcılık hastane odasında.

Kasabanın bütün çocukları Fehmi Abi'nin izinden gittiler. Sokaklar kısa zamanda bomboş kaldı, çocukların ellerinden tablet, telefon düşmez oldu.

Kullandıkları kelimeler “indirdim”, “level atladım”, “yükledim” falan oldu. Bir soru sordumuzda “he, hı, neyi, kim” gibi soruya soruyla cevap verir oldular. Bazı anne babalar çocuklarının bu sessiz sedasız, etliye sütlüye karışmayan hâllerinden o kadar memnundular ki çocuklarına en yeni teknolojileri anında aldılar. Çocukların tabletle ne kadar erken tanışırsa o kadar başarılı olacağına inandılar. Eskiden bebekler doğduğunda bebek hediyesi olarak küçük altın götüren kasabalılar, artık bebeklere hediye olarak küçük tablet götürüyorlardı.

Böyle böyle hiç arkadaşım kalmadı. Tek arkadaşım Tevfik Kılıkırkyarar işte. Ondan başka arkadaşım yok. Gerçi o da çok arkadaş sayılmaz ama olsun, o da insan...

Fehmi Abilerden çıktıktan sonra yolda yine Asım Abi’yi gördüm. Elinde kâğıtlarla yine koşuyordu. Arkasından seslendim.

“Kasım Abiiii ya da Asım Abiiii!”

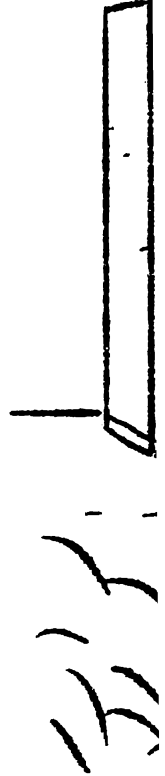
Beni duymadı. Neyse şimdi onunla uğraşamadım, yeterince derdim vardı.

Yolda tabelalar gördüm. Daha önce yoktu, yeni çıkmış. Mutluluğa gider... Mutluluğa 300 metre falan yazıyordu tabelalarda.

Aşırı mutsuzdum. Kendimi yapayalnız hissediyordum. Düşündüm ki bütün kasaba bir olup bana bir şaka hazırlamış olmalı. Bu tabelalar da işte şakanın sonuna çıkıyor. Tabelaları izleyeceğim, beni bir grup karşılayacak ve "Şakaaaaa!" diyecek. Sonra gelsin konfetiler, pinyatolar, balonlar, havai fişekler... Koşarak tabelaları izledim.

Buğdaylı'nın tam orta yerinde kocaman bir park vardı. Eskiden çocuklar orada oynar, aileler ağaçların altında sohbet ederdi, parktan kahkaha sesleri yükselirdi.

Bir baktım ki, ağaçları kesmişler, çimleri kaldırıp yerine beton dökmüşler, orta yere de bir tane dükkân açmışlar.

"MUTLULUK DÜKKÂNI"

Tabelalar oraya çıkıyormuş.

Dükkânın önünde onlarca insan vardı. Sıraya girmeyi beceremiyorlardı. Birbirini iten, birbirine

hakaret eden, zorla öne geçmeye çalışan mutsuz, asık suratlı, her şeye kızan, bağırان, çağırان insanlar gördüm.

Sürpriz falan yoktu ortalıkta. Bu da başka bir saçmalıktı işte. Dükkâna doğru yaklaştım. Çocuk ve küçük olmanın avantajıyla aralardan süzıldüm ve hooop dükkânın önündeydim. Dükkânın camında, "Aradığınız mutluluk burada!", "Hayalinizdeki mutluluk geldi", "Organik mutluluklar indirimde", "İki mutluluk alana üçüncüsü bedava" yazıyordu.

İnsanlar dükkâna üzgün ve kızgın giriyor, yüzlerinde sahte bir gülümsemeyle çıkıyorlardı. Dükkânın dışındakiler içeriden çıkanlara soru soruyorlardı:

"Nasıl, çok mutlu musun?"

"Evet, evet çok mutluyum, şu anda çok mutluyum. Etkisi yirmi dört saat sürecekmış, yirmi dört saat sonra tekrar geleceğim."

"İnşallah bize de sıra gelir, biz de mutlu oluruz."

"İnşallah..."

İçeride ne olduğunu merak ediyordum. Camdan içeriye doğru baktım. Kadının biri koltukta oturu-

yordu. İçeriye giren mutsuzun kulağına bir şeyler fısıldıyor, mutsuz insan bir anda mutlu insana dönüşüyordu. Dükkanın çıkışındaki kasaya bir sürü para bırakıyorlar, sonra dükkândan çıkıyorlardı.

Kadının ne söylediğini çok merak ettim. Ama verecek param yoktu. Sonra bir mucize oldu ve kalabalıkta annemi gördüm. Kucağında pet şişesi, ayağında spor ayakkabıları, bir elinde de kereviz sapıyla duvar kenarında dikiliyordu. Annemin yanına gittim. Beni fark etmedi bile.

Cep telefonunu çıkarttı ve internetten videolar izlemeye başladı. Videoda benim yaşlarımda çocuklar dans ediyordu. Annem de onlara bakıyor ve "Ne kadar tatlılar yaaa..." deyip duruyordu.

Eteğinden çekeleyerek "Anne, anne!" diyordum ama beni görmüyordu bile.

Kendi çocuğunun farkına varmıyor, ama başka çocukları telefon ekranından seviyordu.

Delirecektim...

Bu durum saatlerce sürdü. Sonunda sıra anneme geldi. Hâlâ kerevizini kemiriyor, suyunu içiyordu. İçeriye girdiğimizde koltukta oturan kadına, "Çok mutsuzum ben, çok mutsuzum" dedi. Kadın, anneme eğilmesini söyledi. Kulağına bir şeyler fısıldadı. Annem yüzünde anlamsız bir gülümsemeyle doğruldu. Sonra kasaya gittik ve annem neredeyse bir aylık maaşını kasaya bıraktı.

Önüne geçtim ve "Anneeeee!" diye çığlık attım. Sonunda beni fark etti.

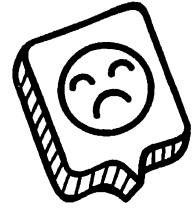
"Sen burada mıydın yavrum?"

"Buradaydım anne, hep buradaydım."

"Görmemişim, çok mutluyum da."

"Belli, belli çok mutlusun. Anne sana bir şey soracağım. O kadın içeride senin kulağına ne dedi?"

"Ona çok mutsuzum dedim, o da bana dedi ki 'Sen aslında mutlusun, mutlu olduğunun far-

kında değilsin. Bunun farkına var' dedi, ben de vardım. Bak şimdi çok mutluyum. Lay la layla lay laaaa."

Dans ederek yanımdan uzaklaştı. Arkasından bağırdım.

"Anne sen mutsuz falan değilsin annneeeee! Anne sen açsın! Haftalardır kereviz kemiriyorsun, açsın. Yemek ye, mutlu ol annneeeee!"

Beni duymadı tabii. O arada Asım Abi'yi gördüm. Arkasından seslendim.

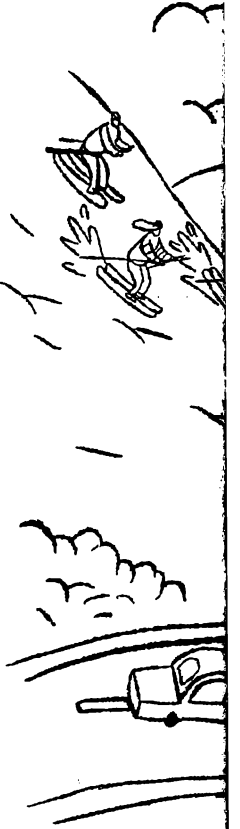
"Kasım Abiiii ya da Asım Abiiii!"

O da duymadı. Zaten kimse duymuyordu artık beni. ırpınıyordum ve kimse duymuyordu.

Buğdaylı'da herkes çığ gibi abartıyordu. Yaz ayında Buğdaylı'ya suni kar yağdırıp kayak pisti kurdular. Kışı beklesek zaten kayabilirdik, ama bekleyemediler. Buğdaylı'nın göllerini taşla doldurup kuruttular. Ama kasabanın ortasına biyolojik göl kurdular.

Kasabanın içindeki yüzyıllık ağaçları kesip yerine binalar yaptılar. O binaların bahçelerine iki tane fidan dikip sitenin adını **"Orman Kent"** koydular. Her yere yürüyerek gidilebilecek bir küçücük kasaba olan Buğdaylı'ya duble yollar yaptılar. Artık kimse yürümüyordu, her eve en az üç araba aldılar. Küçük çocuklara bile akülü araba alıp trafiğe saldıılar. Servet Nakitoğlu uçak aldı, babasından kalan tarlaya beton döktürüp Buğdaylı Havaalanı'nı açtı. Bütün tek katlı evler yıkılıp

yerine çok katlı binalar yapıldı. Kasabaya doksan tane özel okul, yedi tane özel hastane açtılar. İyi de kasabada bu kadar insan yoktu ki. Okul başına düşen çocuk sayısı on falandı.

İnsanların şikâyet düzeyi arttıkça arttı.

Herkes her şeyden şikâyet ediyor, herkes sürekli söyleniyordu.

"Hayat çok kötü." "İnsanlar çok kötü." "Sular çok kötü." "Havalar çok kötü." "İşler çok kötü."

Kasabanın üstüne "çok kötü bulutları" çökmüştü sanki. Evet bence de her şey çok kötüydü.

Bu çok kötücüler için anında yeni sektörler açıldı. Mesela "Hayat çok kötü" diyenler için "**Size yeni bir hayat vadediyoruz**" diyen Yepyeni Hayat Konutları Satış Ofisi açıldı. Açıldığı gün kapısının yanına oturdum, içeriye girenlere "Tövbeler olsun, yav bi delirmeyin, evle yeni hayat olur mu?" dedim ama kimseye dinletemedim.

"İnsanlar çok kötü" diyenler için "**Kendini baştan yarat**" diyen klinikler açıldı. İçeriye bir giriyordun, güya yepyeni bir insan olup çıkıyordun. Seval Ab-la'yı bu dükkândan içeriye girerken gördüm, çıkınca tanıyamadım. Tövbeler olsun, aynı Celal Am-ca'ya benzemiş. Böyle şiş şiş yanaklar, kocaman dudaklar, çatık kaşlar...

Havalar çok kötü diyenler için, "**Hava satan**" seyyar satıcılar türedi. Tezgâhlarında poşetler var, poşetlerin üzerinde yayla ve dağ isimleri yazıyor.

Mesela Toroslar poşetinden alıyorsun, Toros havası kokluyorsun. Öyle bir saçmalık. Ama tabii bana göre saçmalık. Millet havada kaptı havaları.

Sonunda aklı başında hiç kimsenin kalmadığına inandım. Yine de emin olmak için kapı kapı bütün kasabayı gezdim. Yardım edebilecek bir insan aradım ama hiç kimse yoktu.

Çaldığım kapıları çeşit çeşit abartmış insanlar açtı. "Kasabada olup bitenlerin farkında değil misiniz?" diye sorduğum herkes kapıyı yüzüme kapattı. Sonunda bir akşam ağlayarak eve döndüm. Buğdaylı'da yapayalnız kalmıştım.

Oturdum ve televizyonu açtım. Babam işteydi. Annem bir yandan kereviz sapı kemiriyor, diğer yandan kucağındaki su şişesini seviyordu kedi sever gibi.

Televizyonda bir adam konuşuyordu:

"Bütün vatandaşlarımız, her türlü sorunlarını, dertlerini, ihtiyaçlarını bize bildirebilirler. Biz bu günler için buradayız. Hizmet için buradayız. Vatandaşımız için hep destek, tam destek" falan öyle bir şeyler söylüyordu.

Konuşmasının sonunda, “Pis İşleri Bakanlığı’nı
yedi gün yirmi dört saat arayabilirsiniz”
dedi ve telefon numarasını verdi:

4440PİS

Kalktım ve aradım. Telefon meşguldü. Yılmayacak,
sürekli arayacaktım. Aradım da. Ertesi gün öğleye

doğru, telefon nihayet açıldı. Yorgun, bitkin, perişan olmuş bir kadın açtı telefonu.

“İyi günler, Pis İşleri Bakanlığı mı?”

“Evet, evet buyurun, siz ne istiyorsunuz?”

“Ben Buğdaylı’dan arıyorum.”

“Siz de mi? Yine ne istiyorsunuz? Bıktık bu Buğdaylı’dan. Sizin gereksiz talebiniz ne?”

“Ben ilk kez arıyorum sizi. Ama burada bir şeyler oluyor abla. Gerçekten bir şeyler oluyor. İnsanlar delirdi abla. Tek akıllı ben kaldım. Kimsem yok kasabada **abliaaaaa, ühüühüüü, abliaaaa yardım edin baneeee, hüüüüüü...**” diye ağlamaya başladım.

Güzel güzel konuşacaktım oysa, gece boyunca kurmuştum kafamda konuşacaklarımı. Ama dayanamadım, hüngür hüngür ağladım. **“Yalvarırım yardım edin bana abla”** dedim içimi çeke çeke.

“Elimizden gelen desteği sağlayacağız” dedi ve telefonu kapattı abla.

Ellerinden gelen Tefik Kılıkırkyarar’mış. Gerçi o pek destek sayılmaz ama olsun, o da insan...

TEVFİK KILIKIRKYARAR

Yardım istedikten dört gün sonra, babaannemin pansiyonluktan çıkmış pansiyonunun bahçesinde otururken, bahçeden içeriye daha önce hiç görmediğim bir adam girdi. Uzun boylu, zayıf bir adamdı, bir elinde koca bir valiz taşıyor, diğer eliyle burnunu siliyordu.

Babaannem müşterilere selam vermiyordu. Selam verme işini ben üstlenmiştim.

"Hoş geldiniz."

"Hoş geldiniz mi? Sabahtan beri kasabada dolaşıyorum. Bana hoş geldiniz diyen tek insan bir çocuk, şükürler olsun."

"Çocuk mu? Çocukluğum mu kaldı benim? Nereden baksan kırk yaşındayım ben. Çöktüm ben çöktüm!"

"Ne oldu? Senin ne derdin var? Haahahahhapşuuu!"

"Çok yaşayın. Siz benim derdimi çözemezsiniz. Ben derdimi Pis İşleri Bakanlığı'na bildirdim. Çözerse ancak onlar çözecek."

"O sen misin? Ohhh! Sonunda buldum seni. Haaaapşuuuuuu!"

"Çok yaşayın."

"Ben Pis İşleri Bakanlığı, Öküz Altında Buzağı Arama Genel Müdürlüğü müfettişlerinden Tefvik Kılırkıryarar. Hapşuuuuuu..."

"Çok yaşayın!"

"Senin ihbarın üzerine geldim. Sana yardım etmek hah hah hapşu!"

"Çok yaşayın... Offf! Bu ne yahu?"

"Alerjim var benim ufaklık. 25 çeşit maddeye. Haaaapşşuuu!"

"Benim de alerjim var ama iki çeşit maddeye."

"Aaaaa, ne alerjin var?"

"Bir glütene, bir de bana ufaklık diyenlere."

"Benim de glütene alerjim var. Tamam anladım, bundan sonra ufaklık demem."

"Konumuz alerji değil zaten. Sahiden bana yardım etmeye mi geldiniz? Bakın çok zor durumdayım. Yapayalnızım ben. Kimsem kalmadı. Perişanım..." derken ağlamaya başladım.

Kendimi tutamıyordum. Tevfik Bey'e sarılıp ağlamaya başladım. Tevfik Bey o anda Tevfik Abi oldu benim için. Resmen insan yokluğu çekiyordum. Ne annem kaldı, ne babam. Ne babaannem vardı, ne dedem. Dayım, amcam, öğretmenim, konu-komşu, kuzenler hiçbiri kendinde değildi. Issız adada karşıma çıkan tek insandı Tevfik Abi. Gerçi Buğdaylı

çok ıssız ada sayılmaz ama olsun, Tevfik Abi yine de insan.

"Sahiden benim için mi geldin Tevfik Abi?"

"Aslında şöyle oldu. Bakanlığımız bünyesinde bulunan Öküz Altında Buzağı Arama Genel Müdürlüğü, beni inceleme yapmam için ülkenin çeşitli yerlerine gönderir ve ben de vazifemi yaparım. Pis İşleri Bakanlığı her şeyi inceler, her şeyi, ama her şeyi. Özellikle de öküz altında buzağı aramamız gerektiğinde genel müdürlüğümüz çok titiz davranır. Bakanlığımıza her gün, çeşitli şehirlerden, köylerden, kasabalardan istek mektupları gelir. Nerede pis bir istek varsa bu istekler Pis İşleri Bakanlığı'nı bulur. Kanalizasyonumuz tılandı gelin açın, sokaklar çöp dolu gelin temizleyin, havayı kirlettik gelin temizleyin, suyu kirlettik gelin temizleyin... Hep böyle talepler. Geçen gün Vatandaşla Yüz Yüze Programı kapsamında bakanlık, telefon numaramızı halka dağıttı. İşte sen de aramışsın zaten. Buğdaylı'dan o an haberi-miz oldu. Telefonlar sabaha kadar durmadı. Şu taleplere bak. Bazılarını yanımda getirdim."

Ve talepleri teker teker sıralamaya başladı
Tevfik Abi.

“Kulaklarım tılandı, duyamıyorum, içinin temiz-
lenmesi gerekiyor. Bakanlık yetkililerine arz
ederim. Necmettin Kuytukulak, Yaş 86.”

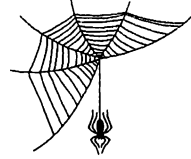
"Evet, Necmettin Amca bu. En son gördüğümde kulağına lavabo açıcı dökmeye çalışıyordu. Zor aldım elinden."

"Bebeğimin burnu çok akıyor. İki çocuğum daha var, yetişemiyorum. Bebeğimin sümüklerini silmek için bakanlık bir çalışma başlatsın. Feride Çokbilen, Yaş 38."

"Çokbilenlerin gelini... Çocukları çok sümüklü hâkikaten. Ağızlarına giriyor artık sümükler."

"Yeni aldığım yatağın arkası hep örümcek ağı olmuş, süpürgeyle çekmeye çalıştım çekemedim. Bakanlık birilerini görevlendirsin. Meral Çokal, Yaş 50."

"Gerek kalmadı. Geçen gün vakumlu elektrik süpürgesi, elektronik ağ toplayıcı, örümceksavar falan aldı."

"Lavabonun içi sapsarı olmuş, bunu da ben mi temizleyeceğim? Nerede bu devlet, nerede bu millet? Seferberlik ilan edilsin, mutfak lavabom temizlensin."

"Dur tahmin edeyim, Fikriye Gıcır."

"Aaa nereden bildin?"

"Yengem o benim. Temizlik hastası."

"Ben Buğdaylı'dan arıyorum. Ben ilk kez arıyorum sizi. Ama burada bir şeyler oluyor abla. Gerçekten bir şeyler oluyor. İnsanlar delirdi abla. Tek akıllı ben kaldım. Kimsem yok kasabada ablaaaa, ühüühüüü, ablaaaaa yardım edin baneeeee, hüüüüüü..."

"Aaaaa benim bu. Ne o öyle yaaa, ağlama sesimi bile yazmışlar."

"E görüşmelerimiz kayıt altına alınıyor."

"O kadar çok ağlamadım aslında, kayıtlar abartmış, neyse..."

"Bunun gibi tam **123.998.785** talep var. Baktık ki, Buğdaylı halkı sifona basmak için bile bizi çağırıyor, önce bunun bir şaka olabileceğini düşündük. Esprili bir vatandaş boş vaktinde bizimle dalga geçmek için yapmıştır dedik. Fakat yapılan incelemeler, gelen taleplerin gerçek kişilerden geldiğini gösterdi. Olay önce müsteşara, ardından Bakan Bey'e intikal etti. Sayın Bakan, 'Vatandaşların hepsi tek tek aransın, talepleri bizzat sorulsun' diye emretti. Bütün bu pis işlere ek olarak, bir de Buğdaylıların hâlini hatırlını sormak eklendi.

Üç gün boyunca oturup gece gündüz kasabalıları aradık. Neticede aranan herkes ciddi ciddi 'gelin sifona basın', 'gelin çöpü atın', 'bacayı temizleyin', 'kedi kumunu değiştirin' falan dedi."

"Demişlerdir. Yaparlar. Az bile..."

"Ben de geldim işte. Neler oluyor burada? En başından anlat bakalım."

"Abi farkında mısın on dakikadır hapşırmadın?"

"Hızlı konuşurken hapşırmıyorum, susunca geliyor **hah hah hah hapşuuuuuuuuuuuuuuuu!**"

TEVFİK ABİ OLAYA EL KOYDU

Tevfik Abi'yi pansiyona davet ettim.

Babaanneme, "Misafirimiz var, bir oda açalım" dedim. "Önce parasını peşin ödesin, gözüm tutmadı" dedi. Yalvardım, yakardım ama ikna edemedim. "Sen de lobiye kullanıyorsun, parasını ver!" dedi.

Ne lobisi yaaa? *Sanırsın beş yıldızlı otel!* Küçük pansiyon...

Tutturdu, "Paramı ver!" diye.

"Ben anlamam, sabahtan geliyorsun, akşama kadar burada, pansiyonumda nefes alıyorsun. O aldığı nefesin parasını ödeyeceksin."

"Bobannieeee bak ben senin torununum, yapma böyle. İnsan torunundan para alır mı?"

"Ben torun-morun anlamam. Benim paramı ver!"

Tevfik Abi çıkarttı, biraz daha para verdi de sustu babaannem. Geçip içeriye oturduk. Sonra Tevfik Abi'yle sohbet etmeye başladık.

"Hep böyle midir babaannen?"

"Hep böyle olur mu ya? Melek gibi kadındı babaannem. Annem, babam da öyleydi. Arkadaşlarım, dayım, yengem, kuzenlerim, komşularımız, kasabanın bütün insanları, herkes çok iyi insanlardı. O kadar mutluyduk ki biz Tevfik Abi..."

Sonra ağlamaya başladım yine. Tutamıyordum kendimi. Ağlaya ağlaya eski günlerimizi anlattım.

"Burası dünyanın belki de en mutlu kasabasıydı Tevfik Abi. Herkes birbirini tanır, herkes birbiriyle iyi geçinirdi. Çocuklar sokaklarda oynar, insanlar evlerinin bahçesinde oturup sohbet eder, kimse ihtiyacından fazla olanı istemezdi. Herkes çok güller yüzlüydü. Herkes birbirine yardım ederdi. Ben mesela sabah kalkar, annemle babamla sohbet eder, kahvaltı ederdim. Sonra babaanneme uğrar, sarılıp öper, okula giderdim. Babam, 'Babaannene uğra, hayır duasını al, öyle okula git' derdi. Şuna bak, **hayır duasını bile parayla satar artık.** Öyle değişti... Neyse, okuldan erkenden çıkar, sokakta arkadaşlarımızla oyun oynardık akşama kadar. Annem babam erkenden eve gelirdi. Birlikte sohbet eder, konuşur, ailece güle oynaya yaşırdık. Herkes böyleydi. O kadar huzurlu günlermiş ki anlatamam."

Burnumu fırt fırt diye çekerek devam ettim:

"Burası yemyeşil bir kasabaydı Tevfik Abi. Herkesin evinin bahçesinde onlarca ağaç vardı. Üstünde kuşlar, sincaplar vardı. Şimdi kuşlar bile bizi terk etti Tevfik Abi. Hiç kuş yok kasabada. Gelmiyorlar. Yuva yapabilecekleri bir ağaç yok çünkü. Köpek-

ler bile gitti Tevfik Abi. Köpekleri kovdular. Ama pet shoplar açıldılar, orada köpek satıyorlar. Kimse birbirine selam vermiyor artık Tevfik Abi. Herkes birbirine düşman gibi bakıyor. Birbirlerini görünce kapıları kapatıyorlar, perdeleri kapatıyorlar. **Çocukları da sevmiyorlar artık Tevfik Abi.** Biz onlara fazla geliyoruz. Sürekli bağılıyorlar bize, sürekli ne yapmamız gerektiğini söylüyorlar. **Bizim robot gibi olmamızı istiyorlar."**

Günlerdir o kadar dolmuştum ki, anlattıkça ağladım, ağladıkça anlattım.

"Bir anda mı oldu bütün bunlar peki?"

"Bilmiyorum. Her şey yolundaydı. Bir gece yattık ve yatarken her şey normaldi. O sabah uyandıığımızda her şey değişmişti. Bir daha da toparlayamadık zaten. Çığ gibi büyüdü her şey."

Ben anlatırken Tevfik Abi, notlar aldı. Dikkatle dinledi ve önemli gördüğü yerleri tekrar tekrar sordu.

"Demek ki o gece bir şey oldu kasabada. Bir şey oldu ama ne?"

"Bilmiyorum, ama kesin bir şey oldu. Herkesi etkisi altına alan bir virüs gibi düşün."

"Her şey iyi güzel de, sana neden bir şey olmadı?
Diğerlerine olan ama sana olmayan şey ne?
Hah hah hah hapşuuuu!"

"Ne oldu yine?"

"Biri yerleri paspasladı kesin, deterjan alerjim var haaaapşuuu! Dur bakalım, çözeceğiz. Bu arada benim karnım aç, nerede yemek yiyebilirim. Nesi meşhur buranın?"

"Tevfik Abi, bize gidelim diyeceğim ama bizde sadece kereviz sapı var, doymazsın. Burası aslında

hamur işleriyle, ekmeğiyle, poğaçasıyla meşhur bir yer. Yani ismini de oradan alıyor zaten kasaba. Seni gezdiririm buğday tarlalarında. Bozuk Değirmen'e gideriz. Pofidik Hamur İşleri Ltd. Şti'ye gideriz. Buradaki ekmeklerin, poğaçaların, böreklerin, pastaların hiçbir yerde olmadığını, buradakilerinin lezzetinin bambaşka olduğunu söylerler. Ben bilmiyorum tabii, söyledim, glüten. Hiç yemedim. Zaten senin de glüten alerjin var. Sen de yiyemezsin. Gerçi senin her şeye alerjin var. Ama olsun, sen de insansın."

"Aynen öyle, hah hah ahhaa hapşuuuu!"

O sırada pansiyonun penceresinden Asım Abi'yi gördüm. Elinde kâğıtlarla yine koşuyordu. Hızlıca camı açıp arkasından seslendim.

"Kasım Abiiii ya da Asım Abiiii!"

Yine duymadı. Neyse şimdi onunla uğraşamazdım, yeterince derdim vardı. Bu kadar derde bir de Tevfik Abi'nin karnını doyurmak eklenmişti.

İLK RAPORLAR

Babaannemden rica minnet bir tabak salata ve bir kâse çorba alabildik Tefik Abi için, onu yedi. Sonra neler olup bittiğini rapor etmek için birlikte kasabayı gezdik.

Önce bize gittik. Annem, Tevfik Abi'ye zorla çimen suyu içirdi, kereviz sapı kemirtti.

Tevfik Abi,

"Hep böyle mi?" dedi.

Dedim, "Evet, heeep böyle!"

Sonra öğretmenimi gördük yolda. Koluma yapıştı öğretmenim.

"Yürü okula," dedi. "Yürü, çabuk! Hemen bir şeyler öğrenmen lazım. Sana öğretmem gereken şeyler var, çabuuuuk!"

Okullar kapalıydı normalde, ama bütün çocuklar okuldaydı. Bir tek ben gitmiyordum. Beni yolda görünce hapishaneden kaçmış mahkumu yakalamış gibi çekiştirip okula götürmeye çalıştı. Zor kurtuldum elinden. **"Test çöözzz, kitap okuuuu, ders çalış!"** diye bağırdı arkamdan ben kaçarken.

Tevfik Abi,

"Hep böyle mi?" dedi.

Dedim, "Evet, heeep böyle!"

Sonra Birsenlere gittik. Birsen'in İtalyanca, Litvanca, Japonca öğretmeni, basketbol hocası, voleybol

hocası, yüzme hocası, at üstünde resim yaptıran resim hocası, satranç ve robotik hocası hepsi bir masanın etrafına toplanmışlardı. Ahsen teyzemle toplantı yapıyorlardı.

"Birsen'i görebilir miyiz?" dedim.

"Bak orada dinleniyor" dedi teyzem.

Başını kitaplara yaslamış, uyurken gördük Birsen'i. Küçücük kalmış. Ben acıyarak Birsen'i izlerken teyzemin çılgılığıyla kendime geldim.

"Birsen Başar! Uyanma vakti. 10 dakika 8 saniyedir uyuyorsun. Kalk çabuk!"

Tevfik Abi,

"Hep böyle mi?" dedi.

Dedim, "Evet, heeep böyle!"

Ardından Veli Amca'ya gittik. Elinde bir avuç yem, yerlere yem atıyordu. Kuşlara yem atmak ve Veli Amca! Veli Amca ve kuşlara yem atmak! Düzeldi mi, eski günlere mi dönüyor acaba, dedim.

"Kolay gelsin Velamca. Ne güzel kuşlara yem atıyorsun yaaa. Ben de artık kasabada doğru dürüst

kuş kalmadı, hepsi terk etti bizi diyordum. İyi ki yem atıyorsun, ohhhh!"

"Gittiler eveet, ama kalanlar bize yeter. Boş boş uçuyorlar havada. Bari yakalayayım da satayım. Gökyüzünde boş yere yer kaplıyorlar. Boş gezen hayvanlara tahammül edemiyorum, bana para kazandırmıyorlar!"

Anladım ki değişen bir şey yokmuş.

"Karıncaları bile yakalayıp satacak yakında bu Veli Amca" dedim içimden. * * * * *

Tevfik Abi, "Hep böyle mi?" dedi.

Dedim, "Evet, heeep böyle!"

Kasabadaki keşfimiz devam ediyordu, Tevfik Abi durmadan notlar alıyordu. Bir sonraki durağımız Meral-Seval-Celal Çokalların eviydi. Üçünü de bilgisayarın başına oturmuş pür dikkat ekrana bakarken bulduk.

"Nasılsınız Meral Teyze? Yine alışveriş mi yapıyorsunuz internetten?"

"Evet, evet, bu alışveriş çok önemli. Geç otur, sen de fikrini söyle."

“Ne alıyoruz yine?”

“Seval Abla’nın evlenme yaşı geldi. Ona münasip, ona yakışır, Sevalim’e uygun bir eş bakıyoruz” dedi ve şap diye bir öpücük bıraktı Seval Abla’nın yanına.

“Tövbeler olsun! Eş internetten bakılır mı Meral Teyze? Delirdiniz mi siz?”

“Vaktimiz yok çocuğum. Bu en iyisi. Seval hangisini severse onu alacağız. Parasıyla değil mi? Bu nasıl Sevalim? Bunu alalım mı sana?”

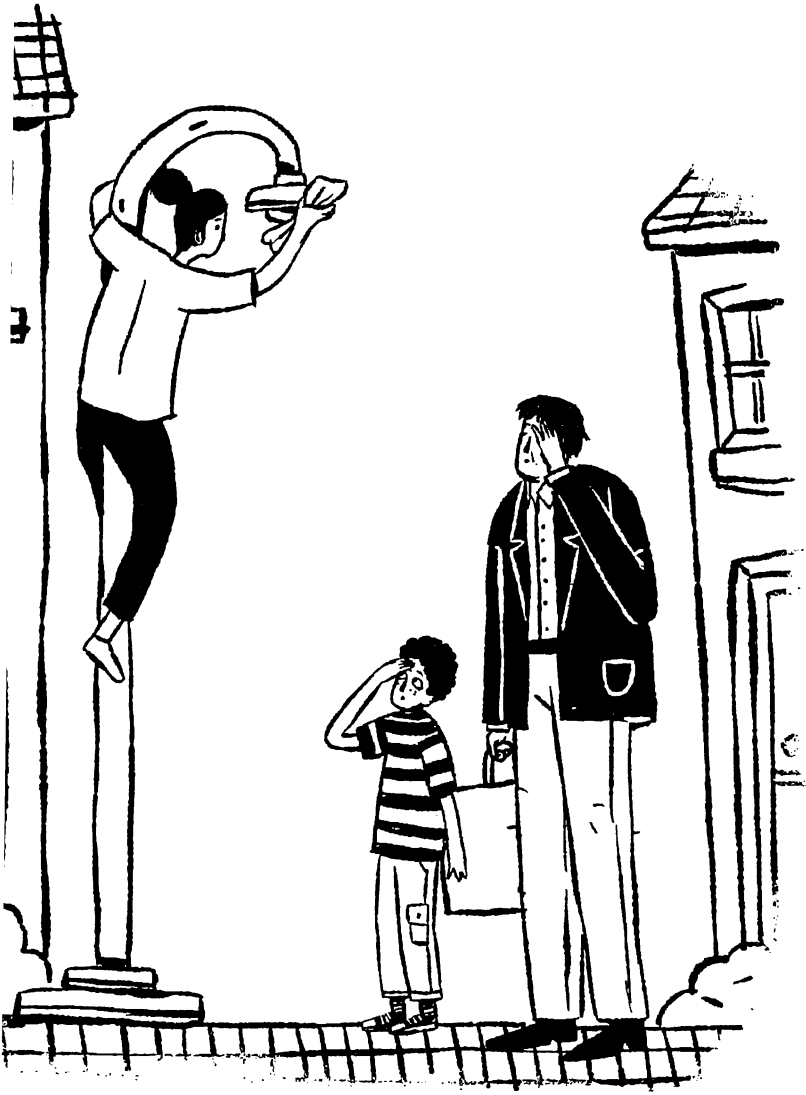
Çokal ailesini saçma sapan alışverişleriyle baş başa bırakıp oradan ayrıldık.

Tevfik Abi,

“Hep böyleler mi?” dedi.

Dedim, “Evet, heeep böyleler!”

Oradan Fikriye yengemlere gittik ama içeriye giremedik. İçeriye değil mahalleye bile giremedik. Tevfik Abi’nin deterjan alerjisiyle, Fikriye yengemin temizlik takıntısı birbiriyle kapıştı. Yengem galip geldi. Yine de onu karşıdan görmeyi başardık.

"Bak Tevfik Abi, şu karşıdaki sokak lambalarının tozunu alan kadın Fikriye yengem işte!"

"Hep böyle mi?"

"Aynen, hep böyle."

Sonra Fehmi Abilere gittik. Fehmi Abi hastanede bir süre yatıp geri çıkmıştı. Onu evde ne vaziyette bulacağımızı bilmiyordum. Kapıyı çaldık, annesi açtı. Elinde bir telefon vardı.

"Fehmi Abi evde mi?"

"Neyi?"

"Fehmi Abi diyorum, evde mi?"

"Hı?"

Telefondan başını kaldırmıyordu. İzin isteyip içeriye girdik. Fehmi Abi'nin babası televizyon seyrediyordu.

"Hasan Amca merhaba, biz Fehmi Abi'ye bakmıştık."

"Neyi?"

"Fehmi Abi buralarda mı diyorum."

"Vuuuur oğlummm yaaa, vur da gol olsunnnn! Aslan oğlum benim beee, aslanım benim, koçcummmmm."

"Hasan Amca kendi oğlun ortalıkta yok, televizyondaki futbolculara oğlum diyorsun. Fehmi yok

Fehmiiiiiii!"

Çıldırmaq üzereydim. Tevfik Abi kolumdan tuttu, "Gel gidelim" dedi, çıktık.

Böyle böyle bütün kasabayı dolaştık. Her gittiğimiz kapı Tevfik Abi'yi hayretlere düşürüyordu. Sayfa-larca not aldı. Yarın devam edecektik. Pansiyona dönerken Asım Abi'yi gördüm.

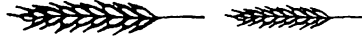
Elinde kâğıtlarla yine koşuyordu. Arkasından ses-lendim.

"Kasım Abiiii ya da Asım Abiiii!"

Beni duymadı. Neyse şimdi onunla uğraşamaz-dım, bir sürü işimiz vardı.

BUĞDAYLI'NIN KISA TARİHİ

Sonraki günler de sabahtan akşama kadar bütün kasabayı dolaştık. Tevfik Abi, kasabalılar hakkında notlar aldı. Ama bu bilgiler sorunu çözmemiz için yeterli değildi.

"Bütün kasabayı dolaştık, herkesle görüştük mü?"

"Evet Tevfik Abi, herkesle görüştük."

"Emin misin? Böyle kimsenin bilmediği, dağ başında, yalnız yaşayan falan kimse var mı?"

"Ne bileyim Tevfik Abi, çocuğum ben, nüfus müdürlüğü müyüm? Tanıdığım herkesi gösterdim işte."

"Ve hiçbir ipucu bulamadık..."

Tevfik Abi kasaba hakkında detaylı bilgi istiyordu. Aslında bir kasabayı en iyi oranın yaşlıları anlatır. Ama Buğdaylı'da aklı başında yaşlı da kalmamıştı. Hepsi çok genç olduklarını iddia ediyorlardı. Yaşlılığı kimse kabul etmiyordu ki. **Yırtık kotlarla camiye giden dedeler, led aydınlatmalı baston kullanan nineler türedi kasabada.**

Onların sözüne itibar edemezdim. Kasaba hakkında daha önce onlardan dinlediğim hikâyeleri birleştirerek bir şeyler anlattım Tevfik Abi'ye.

"Şimdi Tevfik Abiciğim, bizim atalarımız buraya yıllaaaar önce göç etmişler. Çok yol gitmişler, günlerce at sürmüşler. Tam buraya geldiklerinde onları uçsuz bucaksız buğday tarlaları karşılamış. Buğday başakları rüzgârda dans ediyor, içinden kuşlar havalanıyormuş. Atalarımız bu manzara karşısın-

da o kadar büyülenmişler ki; biz burada yaşayalım, demişler ve buraya yerleşmişler."

"Hani nerede şimdi o buğday tarlaları."

"Hepsine inşaat yaptılar Tevfik Abi. Birine havali-manı yaptılar işte. Biri duruyor sadece."

"Hangisi o?"

"Dur anlatacağım. Buğday tarlalarından en büyü-ğünün içinde bir tane bozuk değirmen varmış. Eski, yıkık, dökük bir değirmenmiş. Bu Servet Nakitoğ-lu var ya, onun büyük büyük dedesi varmış. Nakit Efendi... Onun aklına bu bozuk değirmeni çalıştır-mak gelmiş. Gidelim çalıştıralım, böylece buğday-dan da un yapar, geçiniriz, demiş. Kimse gitmemiş. Bozuktur o, çalışmaz, demişler. Ama Nakit Efendi dediğini yapmış, değirmene gitmiş. Kapıyı çalmış ama açan olmamış. Kapıyı zorlayarak içeriye gir-diğinde, duvarların, yerlerin, tavanın, her yerin bembeyaz bir tozla kaplı olduğunu ve içeride çok yaşlı bir dedenin yattığını görmüş."

"Eeee sonra?"

"Anlatıyorum Tevfik Abi. **Bekle. Çocuğum ben, yavaş yavaş anlatıyorum.** Nakit Efendi, dedeyi görünce şaşırmış. Ne diyeceğini bilememiş. Ama dede diyeceğini çabucak demiş. 'Hele şükür gelen biri oldu. Değirmen bozulduğundan beri burada-yım, bir kişi de gelip kapımı çalmadı. Ben ölüp git-

meden gelmene çok sevindim. Bu tozu al, şunun içine şunu, bunun içine bunu kat, bu tozla ekmek yap, şimdi artık gözüm açık gitmem' demiş. 'Dur dede nereye gidiyorsun, dur, bekle, aman dede!' demeye kalmadan, gözlerini bir daha açılmamak üzere kapatmış."

"Aaa ölmüş mü adam?"

"Gözlerini bir daha açılmamak üzere kapatmış dediğimiz zaman, bu anlama geliyor zaten Tevfik Abi. Türkçe dersi, en sevdiğimdir... Neyse... Nakit Efendi, dedenin dediği gibi, değirmenden aldığı tozla, gidip ekmek yapmış. Ama ne ekmek! Hemen değirmenin olduğu yere gidip tozu paketlemeye, insanlara dağıtmaya ve yeniden üretmeye başlamış. Sonra buraya **Pofidik Hamur İşleri** dükkânını açmış. Sonra onun oğulları, onların torunları derken iş büyümüş, fabrika kurmuşlar.

Sana demiştim ya, burası hamur işleriyle meşhurdur. İşte böyle açılmış Pofidik Hamur İşleri Fabrikası. Kasabadaki insanlar burada çalışıyor. Ana fabrikada un üretiliyor. Yandaki fabrika sadece kabartma tozu üretiyor. Asıl sihir o tozda diyorlar. Sırını kimse bilmiyor. Adına da CET Kabartma Tozu

Fabrikası diyoruz. Hani o değirmendeki dedenin verdiği tarif işte. Tarif sadece Nakitoğulları ailesinde. Neyse işte kabartma tozlarından ekmekler, poğaçalar, kekler, börekler yapıyorlar. Bütün kasaba da oradan un ve kabartma tozu alıyor. Geçim kaynağımız Pofidik Hamur İşleri yani."

Tevfik Abi, notlarını alırken birden alarmı çaldı.

"Bugün bu kadar yeter. Saat beş. Mesaim bitti" dedi.

Bu Tevfik Abi de enteresan adamdı. Sohbet ediyoruz, **sohbetin mesaisi mi olur?** Saat tam beşte çalışmayı bırakıyordu. Ama olsun, o da insan.

"Bu Buğdaylı'nın gezilip görülecek bir yeri yok mu yahu? Gelmişken gezeyim, dolaşayım."

"Valla eskiden vardı Tevfik Abi. Göller vardı, kurutular. Orman vardı, ağaçları kestiler. Tarihi binaları da yıkıp yerine ev yaptılar. Seni götürebileceğim tek yer, işte Pofidik Hamur İşleri'nin oradaki bozuk değirmen. Onu diyordum, tek buğday tarlası kaldı, o da fabrikanın oradaki tarla. O bozuk değirmen de müze. Buğdaylı Müzesi... Hâlâ duruyor mu bilmiyorum. Servet Nakitoğlu orayı da satmadıysa duruyordur. İstersen gidelim..."

**BUĞDAYLI
MÜZESİ**

Yakılıp yıkılmış bütün o buğday tarlalarının önünden geçtik. Tevfik Abi'ye sürekli, "Buralar hep buğday tarlasıydı Tevfik Abi" diyordum.

Kendimi, durmadan geçmiş günlerden bahseden dedeler gibi hissediyordum. Ama öyleydi. Kısacık zamanda mahvetmişlerdi Buğdaylı'yı.

Buğdaylı Müzesi'ne doğru yürürken fabrikanın orada Asım Abi'yi gördüm. Arkasından **"Kasım Abi ya da Asım Abiiii"** diye seslendim, ama sesimi duymadı. Fabrikaya doğru koşuyordu. Peşinden gideyim dedim ama daha Tevfik Abi'yi gezdirecektim. Bütün işim gücüm bitmiş, bir de Tevfik Abi'yi gezdirmek işi başıma düşmüştü.

Müze iki katlıydı. Alt katta, Nakit Efendi'nin yağlı boya tablosu, eski elekler, eski buğday tarlası resimleri, taş değirmenler, geçmişten günümüze ekmek fırını fotoğrafları, ekmek tekneleri, fırın kürekleri vardı. Bir başka bölümde buğday ve ekmek çeşitlerini anlatan bir pano vardı. Müzenin alt katının duvarları buğday başakları ile süslenmişti. Tevfik Abi içeriye girer girmez hapşırmaya başladı.

"Yine ne oldu?"

"Alerji..."

"İyi de buğdayı yersek alerjimiz oluyor, görürsek değil. Seninki ne biçim glüten?"

"Glütenden değil, yağlı boyaya da alerjim var. Şu tablo hapşırtıyor."

"Nakit Efendi'ye alerjin var resmen Tefvik Abi. Benim de torununun torunu Servet Nakitoğlu'na alerjim var."

Tefvik Abi daha fazla dayanamayacağı için üst kata çıktık. Üst kat müzenin en ilginç bölümlerinden biriydi. Burası CET Kabartma Tozu Fabrikası'nın tarih yolculuğu gibiydi.

"Aaa bunlar da ne?"

"Hani sana dedim ya, bir bölümde sadece kabartma tozu üretilir diye. Oranın adı CET Kabartma Tozu Fabrikası işte. Burası aslında o tozun müzesi. Nakit Efendi, bozuk değirmendeki dededen kabartma tozunun tarifini almış, sonra da fabrikayı kurmuşlar demiştim ya..."

"Eee?"

"İşte önce bu tozu poşetlerin içinde satmış. Bak bu poşetler ilk poşetler. Üzerinde hiçbir şey yazmıyor. Sonra poşetlerin üstüne 'Dededen Buğdaylı'ya' yazmış. Sonra işte 'Dede kim' sorusu o kadar çok sorulmuş ki 'Doğadan Buğdaylı'ya' yazmış."

Tek tek duvardaki çerçevelere yerleştirilmiş kabartma tozu ambalajlarını geziyorduk. Tevfik Abi turist gibi bakıyordu paketlere, Japonlar gibi fotoğraflarını çekiyordu. Gerçi Tevfik Abi turist sayılmazdı ama olsun, o da insandı...

"Bak Tevfik Abi, sonra Nakit Efendi'nin oğulları işi büyütüp Takitoğlu Kabartma Tozu Fabrikası'nı kurmuşlar. Bu ambalaj fabrikanın kurulduğu ilk yılın ambalajı."

{ Takitoğlu Kabartma Tozu
"Te kadar da lezzetli" }

"Allah Allah, Nakitoğlu değil miydi, niye Takitoğlu yazıyor."

"Sorma Tevfik Abi. Bu Nakitoğulları iyi hoş insanlar da dilleri bazı harflere dönmüyor. Kuşaktan kuşağa geçen bir hastalıkları var. Her kuşak başka bir harfi söyleyemiyor falan, böyle garip bir aile. O sıra bunlar 'N' sesini çıkartamıyorlar. Ambalajlar 'Takitoğlu' diye çıkıyor. O kadarla kalsa iyi, sonra bütün kasaba yavaş yavaş N'leri söyleyememeye başlıyor."

'Naber nasıl gidiyor' diyecekler mesela, 'taber, tasıl gidiyor' diyorlar."

"Hadi yaaa, ne kadar ilginç. Bak burada da değişmiş ambalajlar."

"Evet N harfiyle ambalaj üretmemeleri gerektiğini fark edince yeni bir isim arıyorlar. **Sevimli Kabartma Tozu** yapıyorlar fabrikanın adını. Fakat bir sonraki kuşak S'Leri ve Ş'leri söyleyemiyor. Oluyor sana 'Tevimli Kabartma Tozu'. Bu sefer bütün kasaba S'leri ve Ş'leri söyleyememeye başlıyor. Mesela Serpil ve Sami birbirine 'Seni seviyorum' diyecekler,

'Teni Teviyorum Tami', 'Ben de Teni Teviyorum Terpil' diyorlar."

"Hahahhahah çok komik yaaa."

"Bence de komik ama o yıllarda yaşayan kasabalılar için öyle değil. O yüzden hooop bir daha değiştiriyorlar ismi. Bak gel, şuraya gidelim. Bu ambalajların üretildiği yıllarda, fabrikanın ismini 'Bozuk Değirmen' koyuyorlar. Fakat bir sonraki kuşak ğ'leri yutuyor. Şimdi bak aslında şöyle yazıyorlar:

BOZUK DEĞİRMEN

'Bozuk Değirmen'den Bugüne'

Ama şöyle okuyorlar: 'Bozuk Deeermen, Bozuk Deeermen'den Bugüne'

Sonra işte tahmin edersin, bütün kasaba ğ'leri yutmaya başlıyor. Sağol yerine saol, sağlık yerine saalık, ağız yerine aaz falan. Değişik bir Türkçe'yle konuşmaya başlıyorlar."

"Allah Allah! Anlattıkların çok ilginç yahu. Hadi Nakitoğulları'nda genetik bir bozukluk var. Onların aile böyle. Ama kasabanın tamamı nasıl bozuluyor?"

"Bozulma böyle bir şey çünkü Tefvik Abi. Bir kişi yanlış konuşursa herkes yanlış konuşmaya başlıyor zamanla. Bak gel, buradaki ambalajlar tam bir facia, bunları mutlaka görmelisin."

"Aaaaa, ne yazıyor burada yav, okuyamıyorum."

"Buradakiler artık N harfini söyleyebiliyoruz, diye, tekrar eski isme geri dönüyorlar. Nakitoğlu Ka-

bartma Tozu yapıyorlar fabrikanın adını. Ama bir sonraki kuşak sessiz harflerin tamamını yutarak dünyaya geliyor. O zaman da işte bu ambalajlar çıkıyor ortaya:

'NKTĞL KBRTM TZ'

Böyle işte."

"Aman Allah'ım. Kasabanın nasıl konuştuğunu düşünemiyorum bile."

"Aynen öyle. N'aber diyecekler 'nbr?', selam diyecekler 'slm', nasılsın diyecekler 'nslsn.' Başları daha fazla belaya girmeden hemen değiştiriyorlar fabrikanın adını."

"Bu da son ambalaj sanırım. CET Kabartma Tozu. Bence biz en şanslı nesiliz Tefvik Abi."

"Niye?"

"Kabartma Tozu ambalajlarımızda aslında Jet Kabartma Tozu yazıyor. Servet Nakitoğlu aceleci bir adam, hamur bir an önce kabarsın diye Jet koyuyor markanın adını. Fakat Servet Amca J'leri söyleyemiyor. O yüzden biz CET Kabartma Tozu tüketiyoruz. Alfabemizde J harfi en az kullanılan harflerden biri olduğu için sorunsuz yaşayabiliyoruz. Jetona ceton diyoruz, jete cet, jandarmaya candarma, şarja şarz diyoruz ama yine de götürüyoruz... Büyük sıkıntı değil, en azından atalarımızın yaşadığı kadar büyük bir sorun değil."

"Dur bir dakika! Buğdaylı'da hiç kimse mi j'leri söyleyemiyor?"

"Evet, Şu anda hiç kimse söyleyemiyor."

"İyi de sen söyleyebiliyorsun."

"Evet, bir tek ben söyleyebiliyorum. Garip ama bir tek ben söyleyebiliyorum."

"Ve herkesin abartıp durduğu bu salgından da bir tek sen etkilenmedin!"

"Evet."

"O zaman sende bir Şey var. Bütün bu olanlardan neden bir tek sen etkilenmiyorsun? Sorunu kasa-balıda arıyoruz, ama yanlış yere bakıyoruz. Sana bakmamız, seni incelememiz lazım!"

**"Benim neyimi inceleyeceksin Tevfik Abi?
On yaşımda çocuğum ben!"**

"Diğerlerinde olan ama sende olmayan ya da diğerlerinde olmayıp sende olan bir Şey var. Bunu bulmamız lazım. Hemen başıyoruz."

"Hatırlatırım, mesai saati dışındasın Tevfik Abi..."

"Sevdiğin işi yaparken mesai saatin yoktur evlat! En baştan başıyoruz."

Müfettiş değil, dedektif mübarek... Ama neyse, o da insan.

Kendimi hikâyenin en başında tanıtmalıydım ama sonuna kısmetmiş.

"Evet en baştan başlayalım. Anlat kendini, kimsin sen?"

"İşte on sene önce doğdum. Annemle babamın oğlu, babaannemle dedemin torunu, dayımın, teyzemin, yengemin yeğeni, kuzenlerimin kuzeni, arkadaşlarımla arkadaşım. Tipim bu şekil, gördüğün gibi. Sokakta oyun oynamayı, evde sohbet etmeyi, kitap okumayı, bir şeyler yazmayı, hayaller kurmayı severim. Ailem benim için çok önemlidir. Ama tabii bütün bunlar şu abartma salgınından önceydi. Ben ben değilim artık Tefvik Abi, çok şey değişti."

"Yahu bildiğim şeyleri anlatmasana. Bilmediğim şeyler anlat."

"Üç sene önce sünnet oldum."

"Ne alaka?"

"Bilmediğin bir şey anlatıyorum işte."

"Yahu öyle değil, özelliklerin ne?"

"Ön yıkama programım, sıkma, kurutma özelliğim var. Çamaşır makinesi miyim ben Tefrik Abi?"

"Offf! Seni, diğerk çocuklardan ayıran özelliğın ne mesela?"

“Bana göre bütün çocuklar birbirinin aynı-
sıdır Tefvik Abi. İnsanlar, çocuklar birbirinden
ayrılmaz. Herkes eşittir. Ben mi öğreteceğim sana
bunları Tefvik Abi, ben on yaşımdayım!”

“Bak şöyle anlatayım: Soruyu anla önce. Mesela
ben alerjik bir çocuktum. Toza alerjim vardı, diğerk
çocuklarla futbol oynayamazdım. Çimene alerjim
vardı ve onlarla pikniğe gidemezdım. Bu özelli-
ğimle onlardan ayrılırdım. Anladın mı şimdi beni?
Bunu soruyorum. Seni diğerklerinden ayıran
özelliklerin ne?”

Bütün derdimiz bitmişti de bir tek benim özellik-
lerim kalmıştı sanki. Fakat mecburen cevap veri-
yordum. Devlet görevlisi sonuçta. Ayrıca onu ben
çağırdım. Başımdaki belalar yetmiyordu, bir bela
daha sardım. Gerçi Tefvik Abi çok bela sayılmaz
ama olsun, o da insan.

Anlatmaya devam ettim.

“Benim bir tek glüten alerjim var işte. Bu yönümle
bütün çocuklardan ayrılıyorum. Okulda simit veri-
yorlar, ben yiyemiyorum. Annem poğaçaya yapıyor,
ben yiyemiyorum. Babaannem kek yapıyor, ama

ben yiyemiyorum. Buğdaylı'nın en meşhur şeyi buğdayı, unu, ekmeği, keki, kurabiyesi falanı fıstığı ama işte ben hiçbirini tadamıyorum. Benim tek farkım bu yani. **Başka bir farkım yok. Sıradanım, çok sıradanım.**"

"Kasabada başka glüten alerjisi olan kimse var mı?"

"Sen varsın işte."

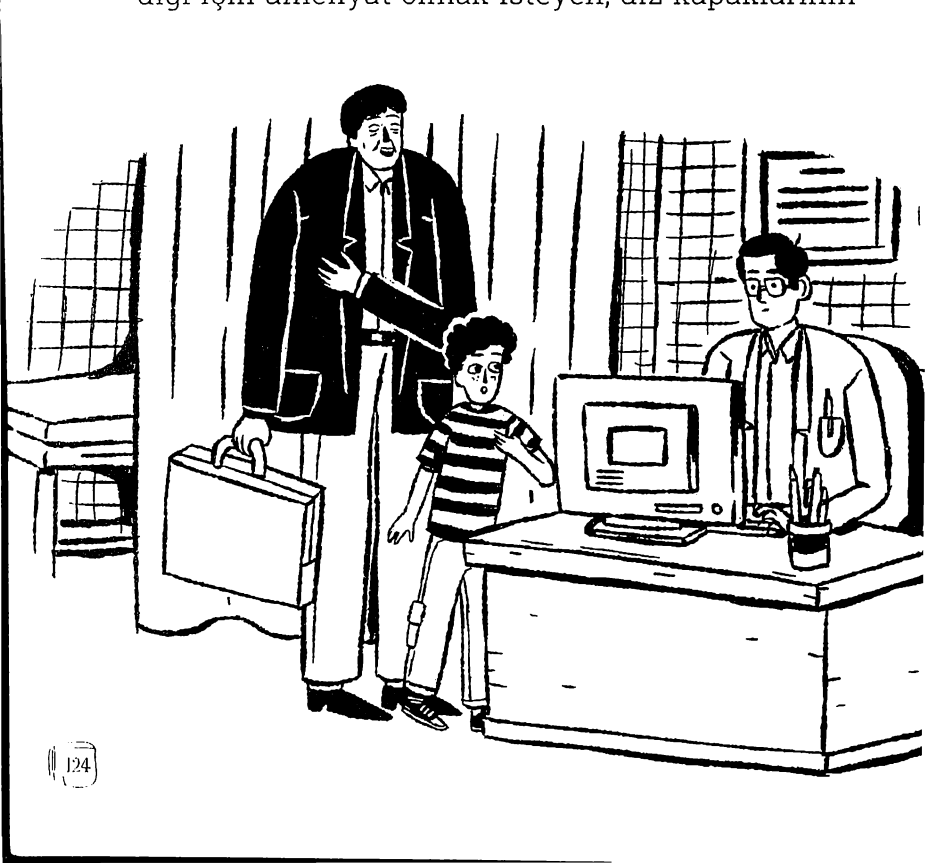
"Senle benden başka kimse var mı, onu soruyorum."

"Ne bileyim ben Tevfik Abi, çocuğum ben, sağlık ocağı mıyım? Ayrıca konumuz Buğdaylı! Sen neden taktın benim özelliğime, glütenime?"

"Bak kasabada bir şeyler oluyor, herkes etkileniyor, bir tek sana bir şey olmuyor. Herkes abartıyor, saçmıyor, bir tek sana bir şey olmuyor. Kimse J'leri söyleyemiyor, bir tek sen söyleyebiliyorsun. Seni diğerlerinden ayıran tek özellik şimdilik glüten alerjisinin olması. Elimizdeki tek veri bu. Bunun üzerine gitmeliyiz. Şimdi kasabada başka glüten alerjisi olan insan var mı yok mu, bunu öğrenmemiz lazım."

İğneyle kuyu kazıyorduk, ama olsun. Kurtaracaktık kasabayı bu illetten. Kasabada bir sürü hastane açılmıştı, ama hepsi yeniydi. En eskisi, kasabanın sağlık ocağıydı, ertesi gün oraya gittik. Buğdaylı Sağlık Ocağı tabelasını indirmişler, yerine **Buğdaylı Hospital** yazan tabela koymuşlar. İçerisi sapasağlam oldukları hâlde çok hasta olduklarını düşünen insanlarla doluydu. Elllerinde poşet poşet ilaçlarla sırada bekliyorlardı.

İçi sıkıldığı için antibiyotik kullanan, gözü seğirdiği için ameliyat olmak isteyen, diz kapaklarının

şeklini beğenmediği için estetik yaptırmak isteyen insanlarla doluydu sağlık ocağı.

Onlarca hastanın arasından doktora ulaşabildik. Kasabada glüten alerjisi olan kaç insan olduğunu öğrenmek istediğimizi söyledik. Doktor doksan tane belge istedi bir tuşa basmak için. Ama Tevfik Abi hepsini halletti. Saatlerin sonunda doktor bilgisayar ekranındaki o tek tuşa bastığında, ekranda sadece benim ismim çıktı.

“Ne yani Buğdaylı’da bir tek ben miyim? Sadece ben miyim? Yani sadece ben miyim? Benden başka kimse yok mu?” diye çırpınırken Tevfik Abi kahkaha atıyordu.

“Bu harika bir şey. Bulduk! Kasabada her ne oluyorsa, seni bundan koruyan şey glüten alerjin! Çözdük yahu! Sorunu çözdük.”

“Sorunu çözmedik Tevfik Abi, beni neyin koruduğunu bulduk sadece. Onları ne etkiliyor bunu bulmadık.”

“Sence kasabalıyı ne etkiliyor peki?”

“Ne bileyim ben Tevfik Abi, çocuğum ben, Einstein mıyım?”

Hastaneden çıktığımızda Tevfik Abi, mutluluktan uçmak üzereydi. Ona göre, buraya kadar iyi ilerleme kat etmiştik, bundan sonrasını çözmek kolaydı. Pansiyona doğru yürürken Asım Abi'yi gördüm.

“Aaaa Asım Abi geçiyor. Asım Abiiiiii ya da Kasım Abiiiiii! Yine duymadı beni... Neyse boşver.”

“Kim o? Niye sürekli arkasından bağıırıyorsun?”

“Kasım Abi yaaa. Servet Nakitoğlu'nun oğlu. Günlendir koşturup duruyor. Yakalayamadım.”

“Sana kasabada görüşmediğimiz kimse kaldı mı demiştim, hatırlıyor musun? Sen de kalmadı demiştin.”

“Evet.”

“Kasım Abi!”

“Asım Abi!”

“Oğlum Kasım mı, Asım mı?”

“Her ikisi de.”

“Nasıl her ikisi de?”

"Yani asıl adı Kasım ama herkes ona Asım diyor?"

"Niye?"

"K harfini söyleyemiyor Kasım abi, o yüzden adı Asım."

"K harfini niye söyleyemiyor?"

"E Kasım Nakitoğlu o... Nakitoğlu ailesinin son ferdi, son evladı. Bu da K harfini söyleyemiyor. Anlatım ya müzede, bunların sülalesinde hastalık var, harfleri söyleyemiyorlar diye. Ondan herhâlde."

"Aradığımız bilgi bu Kasım'da ya da Asım'da olabilir. Yürü gidiyoruz."

"Nereye?"

"Kasım'ı nerede bulacaksak oraya!"

KASIM NAKİTOĞLU YA DA ASIM NAKİTOĞLU

Her şeyi bir film şeridi gibi geri sardığımda, o koşuşturmacanın içinde hep Kasım Abi'yi gördüğümü ama asla sesimi duyuramadığımı fark ettim.

Çünkü ikimiz ayrı yönlele doğru koşuyorduk, ben bağınyordum, o aksi istikamete koştığı için beni duymuyordu. Tevfik Abi haklı olabilirdi. Bu hikâyede kilit isim Asım Abi'ydi ya da Kasım, artık her neyse.

Onu dün fabrikaya girerken görmüştüm, yine fabrikada bulabiliriz diye düşündüm. Fabrikaya doğru yola çıktık. Vardığımızda büyük bir kalabalık karşıladı bizi.

Müzeyle fabrikanın önünde şenlik gibi bir şey vardı. Yerlerde binlerce balon, gökyüzünde havai fişekler... Etrafta palyaçolar, etkinlik alanları, bağırarlar, konserler, yiyecek alanları falan. "Ne oluyor burada yahu, yine neden coztuttular?" diye sorduk. Müzele yeni tablo asılacakmış, bunun için şenlik yapıyorlarmış. Zaten artık hep böyleydi. Lüzumlu lüzumsuz her şeye şenlik yapıyorlardı.

Caz Çıkaran Bebekleri Kutlama Şenliği'ni bile gördü bu gözler.

Toplanıp toplanıp şenlik yapıyordu kasabalılar. Yeni tablo asılacaksa, bunun için ihtiyaçları olan şey bir çivi ve bir çekici. Bu kadar çok insana ne gerek vardı?

Ama Tevfik Abi gitmek istedi. Kalabalığa doğru yürüdük. Şansımıza Kasım Abi de ordaydı. Bir mikrofonun başına geçmiş konuşma yapıyordu.

“Buğdaylı .asabasının sevgili vatandaşları,
Büyü. büyü. dedemizden bizlere
.alan bozu. değirmenin nasıl bu
günlere geldiğini zaten biliyorsunuz.
Babam Servet Na.itoğlu fabri.ayı
geçen yıl devretti. Ben de .endi
yönetimim boyunca .ullandığımız
ürün ambalajlarımızı atalarımдан,
dedelerimden gördüğüm gibi Buğdaylı
Müzesi'ne bugün asacağım. Bu mutlu
günümüzde yanımızda olduğunuz için
hepinize ço. teşe..ür ediyorum!”

Konuşmasını zar zor anladık ama sonrasında alkışlardan kıyamet koptu.

"Altı üstü ürün ambalajı asıyor sanki Picasso tablosu yapmış."

"Deme öyle Tefvik Abi, kasabanın kaderini değiştiriyor bu ambalajlar."

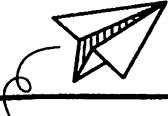
"Ne dedin sen?"

"Deme öyle Tefvik Abi, kasabanın kaderini değiştiriyor bu ambalajlar, dedim."

"Bu Kasım hangi harfi söyleyemiyordu."

"K?"

"Koş çabuk, biz de gidiyoruz..."

SON KABARTMA TOZU PAKETİ

Koşa koşa müzeye gittik. Aşağıda kıyamet gibi alkışlayan insanların hiçbirisi yukarıya çıkmamıştı.

Zaten artık sevinçler, coşkular hep göstermelikti. Kimse gerçekten bir şeye sevinmiyordu. Çok da şaşırmadım.

Asım Abi ya da Kasım Abi duvara tek başına asıyordu tabloyu. Üstünü bir kumaşla kapatmıştı. Bizi arkasında görünce şaşırdı.

“Merhaba Asım Abi ya da Kasım Abi, sonunda yakaladım seni. Aç hadi tabloyu görelim.”

“Açayım. Bu benim ambalajım. Çok heyecanlıyım. Aylardır bunu kullanıyoruz. Her es ne adar ço. sevdi bir bilsen. Bu fabri.a .urulduğundan beri bu .adar ço. ambalaj yapılmadı. Her gün yeni bir set ambalaj bastırdım. Matbaayla fabri.a arasında gidip gelme.ten yoruldum. .asabada milyonlarca .abartma tozu satıldı.”

Tevfik Abi'yle ikimiz birden aynı anda çılgılığı bastık.

“NE DEDİN SEN, NE DEDİİİİİN?”

“asabada milyonlarca .abartma tozu satıldı!”

Aynı anda tablonun üzerindeki kumaşı kaldırdı.

Tablonun içinde ışıl ışıl bir **ABARTMA TOZU**
ambalajı parlıyordu.

“TÖVBELER OLSUN...”

Olduğum yerde kaldım. Kımıldayamıyordum.

Bu nasıl aklıma gelmemişti? Tevfik Abi’ye sarılıp ağladım. Bütün kasabayı mahveden, hayatımı elimden alan şey buydu. Kasım Nakitoğlu K harfini söyleyemediğı gibi, yazamıyordu da. Bu yüzden kabartma tozu yerine, abartma tozu üretmişti. Benim dışımda herkes, ama herkes kasabada bu abartma tozlarından tüketmiş, sonra da işte olanlar olmuştu.

Kasım Abi, duvara tabloyu astı ve kendi kendini alkışlayarak yanımızdan ayrıldı. Buna çok şaşır-mıyordum, zaten artık herkes kendi kendini alkış-lıyordu. Kasaba herkesin kendi kendini övdüğü, kendi kendini sevdiği bir yere dönüşmüştü.

Gözyaşlarımı sildikten sonra Tefik Abi'ye dön-düm.

“Şimdi ne yapacağız Tefik Abi?”

“Çözeceğiz. Durumu anladık. Artık olanların ne-den olduğunu biliyoruz. Asım mı, Kasım mı, artık kimse, bu arkadaşta durumu anlatacağız. K harfini söyleyemiyor, yazamıyor tamam bunu anladık, peki duyabiliyor mu? Ben konuşsam beni anlaya-bilir mi?”

“Anlar herhâlde, ne bileyim ben, hiçbir şey bilmi-yorum artık.”

“Şansımızı deneyelim.”

Birlikte Kasım Abi'nin fabrikadaki ofisine gittik. Ama orada yoktu. Sekreteri, “laboratuvarda” dedi. İmalathane dedikleri yer laboratuvar olmuştu.

Nasa'ya gitseydin Kasım Abi kabartma tozu üretmeye, burası sana dar gelmiş...

İmalathaneye gittiğimizde bizi güvenlik görevlileri karşıladı. Bu meşhur tozun gizemini yıllardır sır gibi saklıyorlardı Nakitoğulları. Zar zor içeriye girebildik. Tefvik Abi, "Ben Pis İşleri Bakanlığı, Öküz Altında Buzağı Arama Genel Müdürlüğü Müfettişlerinden Tefvik Kılıkırkyarar" deyince bütün kapılar bir şekilde açılıyordu. Bizi içeriye aldılar. Kasım Abi önünde bir sürü deney tüpü ve kabartma tozuyla bir şeyler yapıyordu. Belli ki özel formülü hazırlıyordu.

Tefvik Abi, acayip havalı bir konuşma yaptı.

"Sayın Kasım Nakitoğlu. Ben Pis İşleri Bakanlığı, Öküz Altında Buzağı Arama Genel Müdürlüğü Müfettişlerinden Tefvik Kılıkırkyarar... Devletimiz adına konuşuyorum. Hazırlamış olduğunuz kabartma tozu karışımı topluma zarar vermektedir. Buna derhal son vermenizi ve gerekli düzenlemeleri yapmanızı istiyorum. Eğer bunu yapmaz-

da şoka girdin! Şu anda K'ları söyleyebiliyorsun!!!”

Aaaa hakikaten yaaa... Kasım Abi deminden beri “yookkk, yokkk!” diye bağıırıyordu!

Abartma tozu da kabartma tozu da ortadan kalkmıştı ama Kasım Abi'nin de dili düzelmişti. Şimdi ikisi birden gülüyordu. Ben de gülmeye başladım. Yeterdi zaten bu kadar ağladığım. Ben de insan dım!

1 2 3

ARTIK ÜÇ KİŞİYİZ

Kasım Abi, normale dönmenin sevincini yaşıyordu. Vücudundaki abartma tozunun etkisi hâlâ sürdüğünden sevincini de abartılı yaşadı tabii. Amuda kalkmalar, kendi kendine halaylar çekmeler, çifte telli oynamalar, pencereyi açıp bağürmalar, stadyumda gol atmış futbolcu gibi tişörtünü kaldırıp etrafta koşturmalar falan hepsini yaptı.

Yorulunca sakinleşti. Fırsattan istifade gidip durumunu güzelce anlattık.

"Kasım Abicim, bak şimdi, sana olayları özetliyorum. Nakitoğulları'nın elindeki bu kabartma tozu tarifi ve sizin ailenin genetik hastalığı yüzünden kasaba halkı yıllarca çile çekmiş. Siz harfleri yazıp söyleyemedikçe, zamanla halk da size benzemiş. Sen fabrikanın başına geçtiğinde, kabartma tozu yerine, abartma tozu üretmişsin. Bütün

kasaba da bu abartma tozundan tükettiği için insanlarda denge diye bir şey bırakmadın. Herkes abarttıkça abarttı. Olanlar bu!"

Tevfik Abi çok önemli bir soru sordu Kasım Abi'ye. Zaten genelde önemli sorular soruyordu. Bazıları saçma da oluyordu tabii ama olsun, o da insan.

“Bugüne kadar sadece harfleri söyleyememiş insanlar. Dilleri bozulmuş sadece. Davranışlarında bir bozukluk olmamış. Bu kez davranışları bozulmuş, dilleri bozulmamış. Abartma tozu tüketen insanlar k harfini hâlâ kullanabiliyor, ama abartıyor. Ne oldu da işler tersine döndü?”

Kasım Abi, başını önüne eğdi.

“Ben yaptım. Tarifi değiştirdim. Galiba değiştirirken de biraz fazla abarttım. Bütün olanlar benim yüzümden oldu. Kötü bir niyetim yoktu, bunların olacağını bilemezdim. Açıkçası olanları da fark etmedim.”

“Bundan sonra ne yapacağız peki?”

Kasım Abi, gayet kararlı bir şekilde yerinden kalktı. “Benimle gelin” dedi ve peşinden gittik. İki dakika sonra fabrikanın önündeydik. Fabrikanın kapısına kocaman bir kilit astı.

“Haydaaaaa, abartma Kasım Abi. Yeni bir tarifle üretirsin, üstüne doğru dürüst ‘Kabartma Tozu’ yazar, satarsın. Fabrikayı kapatmak da neymiş? İnsanları neden işsiz bırakıyorsun?”

"İşçiler yıllık izin kullansın. Kasabalı bir süre kabartma tozu da abartma tozu da tüketmesin. Piyasadaki abartma tozları yarın bitecek. Her gün yeniden sevkiyat yapıyorduk. Yarın sevkiyat araçları çalışmayacak. Böylece yaptıkları ekmeklere, böreklerle, keklere, çöreklerle abartma tozu koyamayacaklar."

"Vücutlarındaki abartma tozunu atlamaları da birkaç gün sürer. Sonra bekleyeceğiz. Bence her şey normale dönecek."

"Umarım."

"Öyle umalım. İyi olacağını düşünelim ve sabırla bekleyelim..."

Kasım Abi, Tefvik Abi ve ben...

Artık üç kişiydik. Kasabaya karşı üç kişi.

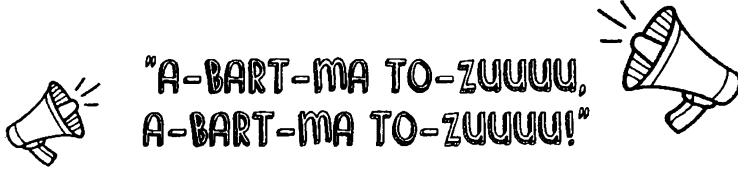
Kasım Abi, ara ara delirip sevinç çılgınlıkları atıyordu, ama olsun. Tahmin edeceğin gibi, o da insan!

BUĞDAYLI YENİ BİR GÜNE UYANIYOR

Ertesi gün en büyük şoku pastaneciler, pastacılar, fırıncılar yaşadılar. Yıllardır kullandıkları kabart-

ma tozu artık yoktu. Bugüne kadar, "Bir gün kabartma tozu olmazsa ne yaparız" diye düşünmemişlerdi. Ortalık ayağa kalktı. Bir gün öncesinden tükettikleri yüzünden, vücutlarında hâlâ abartma etkisi bulunduğundan bu durumu abartan insanlar oldu.

diye sloganlar atıp fabrikanın önünde eylem yaptılar. Evlerinde fazladan abartma tozu olanlar, bir küçük paketi çooooook yüksek fiyata satmaya kalktılar. Birbirinin elinden abartma tozunu çalanlar oldu. İki gün ortalık birbirine girdi. Sonuçta hepsi bağımlı gibi olmuştu. Kolay kolay vazgeçemiyorlardı. Tevfik Abi, Kasım Abi ve ben olanları uzaktan izledik.

Bünyelerindeki abartma tozunu atmaları iki gün sürdü, iki gün saçmaladılar. Üçüncü günün sabahı kasabaya yeniden güneş doğdu. Buğdaylı uzun zaman sonra ilk kez normal bir sabaha uyanıyordu. Kasabalılar uyandılar, ama uyandıklarında buldukları manzara öyle çok da iç açıcı değildi.

Kapı kapı dolaşıp yardım istediğim günlerdeki gibi, Tevfik Abi'ye durumu anlatırken herkesin kapısını tekrar çaldığım gibi bir tur daha yaptım. Kendilerini kaybetmelerine aşama aşama şahit olduğum bu insanların kendine gelişlerine de tanık olmak istiyordum.

Önce annemin uyanışına tanık oldum. Gözünü açtığında, yanağından maydanozlar öpüyordu.

“Ayyy bunlar da ne?”

“Maydanoz.”

“Ne işi var bunların komodinin üstünde?”

“Sen diktin anne. Bak yerdekiler de kabakların, ke-revizlerin, ebegümeci ve şevketibostanların... Senin sebzelerin...”

“Ben niye eve sera kurdum Allah'ım? Şu hâle bak. Kapının üstünü fasulyeler sarmış. Koltuklarda karpuzlar oturuyor. Ne gerek vardı bütün bunlara, ihtiyacım kadar sebzeyi pazardan alırdım, bahçede yetiştirirdim. Bu kucağımdaki de ne? Ben niye su şişesiyle geziyorum?”

“Bilmiyorum anne, beni kucağında bu kadar taşımadın bu yaşıma kadar.”

"Baban nerede?"

"İstedir anne, her zamanki gibi işte..."

Annem kendine yavaş yavaş geliyordu. Ona yardımcı olabilmek için ilk önce çaydanlığa çay koydum.

"Bir bardak çay iç de kendine gel anne. Haftalardır çimen suyu içiyorsun."

Ağlamak üzereydi. Bana bakıp,

"Ben çok açım yavrum..." dedi.

Günlerdir aç olduğu için, kollarını kaldıracak dermanı kalmamıştı. Dört yumurta kırdım, kıtlıktan çıkmış gibi yedi. Zaten kıtlıktan çıkmıştı.

Annem yumurtasını yerken kapı çaldı. Gelen babamdı. Yorgun, bitkin, üzgün ve pişman vaziyette kapıda dikiliyordu.

"Ben ne yaptım, ben ne yaptım? Çalışacağım, daha çok para kazanacağım diye ailemin vaktinden çaldım. Senin büyüdüğünü göremedim. Karımın, oğlumun yüzünü unuttum. En son ne zaman sizinle oturup sohbet ettim, hatırlamıyorum bile... Çok pişmanım" diye kendi kendini yiyip bitiriyordu.

Babamı teselli ettim. Hiçbir şey için geç değildi, toparlayabilirdik. Annemle babam birbirine yabancı gibi bakıyordu. E aylardır görüşmüyorlardı, epey de değişmişlerdi. Onları baş başa bırakıp babaanneme gittim.

Babaannem daha erken kendine gelmişti. Onu bahçedeki inşaat yığının üzerinde ağlarken buldum. Kestiği ağaçlar için ağlıyordu. Bahçede ne bir ağaç kalmıştı, ne de bir tutam çiçek. Beni görünce kollarını açtı, sarıldık, ağladı.

“Ben seni çok kırdım mı yavrum?” dedi.

“Kendinde değildin, önemi yok babaanne, olur o kadar” dedim. Bir anda bütün ebeveynlerimin ebeveyni olmuş gibiydim.

Babaannemle birlikte pansiyona girdik. İçeride hiç misafir yoktu, ama sağda solda oturmuş kara kara düşünen çalışanları gördük. Mutfağa girdiğimizde bizi yarım peynir ambalajları, küflenmiş zeytinler, çürümüş sebze meyveler, israf olmuş yiyecekler karşıladı.

“Ben nasıl bu kadar çok şey aldım? Nasıl bunca şeyi israf ettim? Neden insanlara bu kadar çok yiyecek

hazırladım. Bir tencere yemek neyimize yetmedi? Şuraya bak, bir de alışveriş listesi yapıp dolaba asmışım... Ah ben ne yaptım yaaa, ne yaptım? Şimdi nasıl geri getireceğim o ağaçları? Oy Allah'ım, nerede benim küçük, sevimli pansiyonum?"

Babaannemi kara kara düşünürken pansiyonda bıraktım. Valla hiç onunla oturup düşünemeyecektim. Aylardır kara kara düşünüyordum zaten.

Birsenler'e giderken yolda öğretmenimi gördüm.
Aylar sonra bana ilk kez gülümsedi, sarıldık.

“Seni, arkadaşlarını, birlikte oynadığımız oyunları, o neşeli derslerimizi çok özledim” dedi.

“Ohhhh be,” dedim. “Sonunda! Test yok, eğlenerek öğrenebileceğimizi, hayatta her şeyin ödev ve ders demek olmadığını anladı öğretmenimiz.”

Koşa koşa Birsenlere gittim. Bakalım öğretmeni-
min anladıklarını Ahsen teyzem de anlamış mıy-
dı?

Bir masanın başına bütün öğretmenleri toplamıştı yine. Her zamanki gibi konuşma yapıyordu ama bu sefer başkaydı.

"Biz ne yaptık? Birsen'in çocukluğunu elinden aldık. Ona o kadar çok yüklendik ki bu yükün altında ezilebileceğini düşünmedik. Birsen daha bir çocuk! Biz her şeyi biliyor muyuz da Birsen'in her şey bilmesini istedik? Çocuğum haftalardır oyun oynamadı, arkadaşlarıyla buluşmadı, sokağa çıkmadı, neredeyse nefes bile almadı."

Ahsen teyzem çok üzgündü, herkes gibi... Onları öyle bırakıp dayımlara gittim.

Fikriye yengem, "Muhsiiiiin, Muhsiiiiin!" diye ağlıyordu.

"N'oldu yenge, kovdun ya Muhsin dayımı evden üstü başı pis diye?"

"Çok pişmanım, çooooook pişmanım. Şu ellerimin hâline bak, çamaşır suyundan yara yapmışım ellerimi. Kocamı eve sokmamışım."

"Çocuklar nerede yenge?"

"Ayyyyyyyy! Onları küvette unuttum. Ayy-yyy!"

Çılgılık ata ata banyoya doğru koştu. Anladım ki Fikriye yengem de kendisine gelmiş.

Fikriye yengemlerden çıkıp Meral Teyzelere gittim. Yolda Benim Kasap'ın önünden geçtim. Dükândan Veli Amca'nın sesi geliyordu.

“Ben şimdi insanların yüzüne nasıl bakacağım?”

Meral Teyzelere kapıdan baktım. Eşya yığını, alış-veriş poşetleri, ambalajlar, kutuların ortasında oturmuş düşünüyorlardı. Kendilerine gelmişlerdi evet ama şimdi bunca gereksiz eşya ile ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Tam evden çıkarken mutfakta daha önce görmediğim genç bir adam gördüm. Sanıyorum, Seval Abla'nın internetten bulduğu eş adayıydı.

Servet Amca, Sevgi Teyze, Fehmi Abi... Hepsi kendine gelmişti. Bütün kasaba... Kasabada büyük bir uğultu hakimdi. “Biz şimdi ne yapacağız” sesleri yükseliyordu evlerden. Birbirlerinden yardım da isteyemiyorlardı. Çünkü insanlar birbirinin yüzüne bakamayacak hâle gelmişlerdi.

Her şeyin düzelmesi zaman alacaktı evet ama en önemli aşamayı atlatmıştık. Artık farkındalardı. Bir sorunun farkına varırsak ve düzeltmek için

gönüllü olursak, mutlaka başarırđık. Bunu biliyordum.

Tevfik Abi de biliyordu. Aman zaten o her şeyi biliyordu.

Tevfik Abi'yi pansiyonda raporunu yazarken buldum. Yanında valizi duruyordu.

“Tevfik Abi? Yoksa gidiyor musun?”

“Evet. Raporu bitirmek üzereyim. Bir an önce götürüp teslim etsem iyi olacak. Hem zaten her şey normale döndü.”

“Her şey normale döndü mü? Nasıl döndü Tevfik Abi? Asıl bundan sonrası önemli. Kimse ne yapacağını bilmiyor.”

“Bulurlar merak etme. Sorunu bulduk, çözümü de bulduk ve çözümü uyguladık. Benim görevim buraya kadardı. Bundan sonrasına ben karışmayacağım. Ne yapacaklarını kendileri bulacaklar. Zaten bence ne yapacaklarını biliyorlar. O bilgi onlarda var merak etme. Bir zamanlar her şey güzeldi, es-

isi gibi yaşamak istiyorlarsa, eskiden ne yapıyor-
ırsa onu yapacaklar. Ama abartmadan!”

“Sana çok alıştım ben Tervik Abi yaaa.”

“Biliyor musun, ben de öyle. Harika bir iş çıkarttın.
enin gibi bir oğlum olmasını çok isterdim. BÜ-

tün bir kasabaya, tek başına, o kocaman yüreğinle 'Durun, abartmayın, saçmalayın, normal davranın' dedin ve insanları kurtardın. Sen olmasaydın, bu olay kim bilir nerelere gidecekti. Bence günün birinde herkes sana teşekkür edecek ama bugün ben sana onlar adına teşekkür etmek istiyorum. Teşekkür ederim 'ufaklık...' Haaaaapşuuuuuuu!"

"Ne oldu yine?"

"Bir şey yok, senin yerine hapşırđım, ufaklık diyenlere alerjin vardı ya hani, o bakımdan..."

Güldük, birbirimize sarıldık ve vedalaştık. Pansiyondan ayrılırken babaannem Tefvik Abi'den ödeme almadı.

AŞAĞI BUĞDAYLI KASABASI

Bu satırları Aşağı Buğdaylı'dan yazıyorum.

Tevfik Abi gittikten sonra kasabalı hayata yeniden başladı. Önce birbirleriyle barıştılar. Uzlaşabilmek ve kasabayı yeniden yaşanabilir hâle getirmek için önce barışmak gerekiyordu. Herkesin birbiriyle kafa kafaya verdiği, uzun uzun konuştuğu, çare aradığı toplantılar yaptılar. Buğdaylı'yı eski hâline getirmek istiyorlardı, ama bunu yapmak artık çok zordu. Kasaba o kadar değişmişti ki, eski hâline getirmek yıllarını alırdı.

Sonuçta yıkmak ve bozmak zordu, ama yıkip yaktığını yeniden inşa etmek o kadar da kolay değildi.

Onlara bir fikir verdim. Buğdaylı'yı böylece bırakacaktık.

Olduğu gibi...

Hiç dokunmadan.

Yaktığımız, yıktığımız, bozduğumuz, kirlettiğimiz gibi...

Ve burayı bir **"utanç kasabası"** yapacaktık. Ne zaman ki aramızdan biri abartmaya kalkarsa onu Eski Buğdaylı'ya götürecek, şöyle bir gezdirecektik. Hem başka kasabalardan insanları da buraya davet eder, gelip görmelerini, abartmanın nasıl kötü sonuçlar doğurduğunu göstermiş olurduk. Bize bu konuda Tefvik Abi kesinlikle yardımcı olurdu.

Dediğimi yaptılar.

Atalarımız gibi, yeniden göç ettik.

Kasabaya çok uzak olmayan bir alana Aşağı Buğdaylı'yı kurduk ve evlerimizi yeniden yaptık. Hep birlikte. Birbirimizden güç alarak...

İş yerlerimizi, okulumuzu, hastanemizi yeniden yaptık. Her bulduğumuz boşluğa ağaç diktik. Kuşlar hemen geri geldi.

Veli Amca yine kasap dükkânı açtı. Adını **"Hepimizin Kasap"** koyuyordu ki, "Abartma Veliiiiii" diye önüne geçtiler ve yine **"Bizim Kasap"** oldu.

Servet ve Kasım Nakitoğlu yeni imalathanelerini açtılar. Bu kez maya üretiliyorlar.

Hamurlarımız, ekmeklerimiz yeniden kabarıyor. Ve çok şükür ki **kimse abartmıyor.**

Annem dengeli beslenmede karar kıldı, sebze de yiyor, mantı da. Yürüyüş yapıyor ama oturuyor da. Su içiyor ama kucağında gezdirmiyor.

Babam işe gidiyor ama vaktinde eve geliyor. Eskisi gibi sohbet edebilen, birbiriyle ilgilenen bir aileyiz.

Babaannem burada da bir pansiyon açtı. Küçük ve birkaç odalı. Eskisi gibi neşeyle dolaşılıyor bahçesinde, odalarında...

Seval Abla ile Fehmi Abi nişanlandılar. Biri sürekli internette alışveriş yapıyor, bir diğeri internette oyun oynuyordu eskiden. **İnternette değil, parkta karşılaşmışlar.** Seviyorlar birbirlerini...

Nişanda nişan kurdelesini Sevgi Teyze kesti.

"Çocuklar birbirinizi çok sevin ama boğmayın, birbirinize özgürlük alanı tanıyın" dedi.

O konuşurken eski hâli aklıma geldi. Neydi o ailenin hâli öyle yahu?

Okulda her şey yolunda. Okula gidiyor, ders yapıyor, oyun oynuyoruz. Teneffüsler de eğlenceli, dersler de. **Sıkıntı yok.** Önce iyi insan olmamızı istiyor öğretmenlerimiz. Önce iyi, anlayışlı, güvenilir, saygılı insanlar olun, sonra meslek seçersiniz, bunlar her şeyden önemli diyorlar.

Okuldan sonra kuzenlerimle ve arkadaşlarımla buluşup oyun oynuyoruz. En çok Birsen'le satranç oynamayı seviyorum. **Anında şah, mat!**

Ve Tevfik Abi... Arada ziyaretimize geliyor. Aşağı Buğdaylı'nın havası Tevfik Abi'ye çok iyi geldi. Mucizevi bir şekilde burada alerjisi azalıyor. Emekli olduğunda Aşağı Buğdaylı'ya yerleşeceğini söylüyor. O günü sabırsızlıkla bekliyorum.

Gerçi emekliliğine daha çooooook var ama olsun, o da insan...

Bu kitabın yazarı 1982 doğumlu ama henüz büyümedi. Sanki hâlâ çocukluğunda yaşıyor. En sevdiği şeyler: Oyun oynamak, masal dinlemek, hikayeler uydurmak, sokakta gezmek, büyükleri sinir eden gıcık gıcık şeyler yapmak...

Sevmediği şeyler: Çikolatanın bitmesi, birinin "içine atlet giy" demesi, tam bir şeye dalmışken birinin yemeğe çağırması, herkesin her zaman saçma sapan kural koyabilmesi, her şeyin yetişkinlerin hakkı olması, hep onların hakkı olması falan...

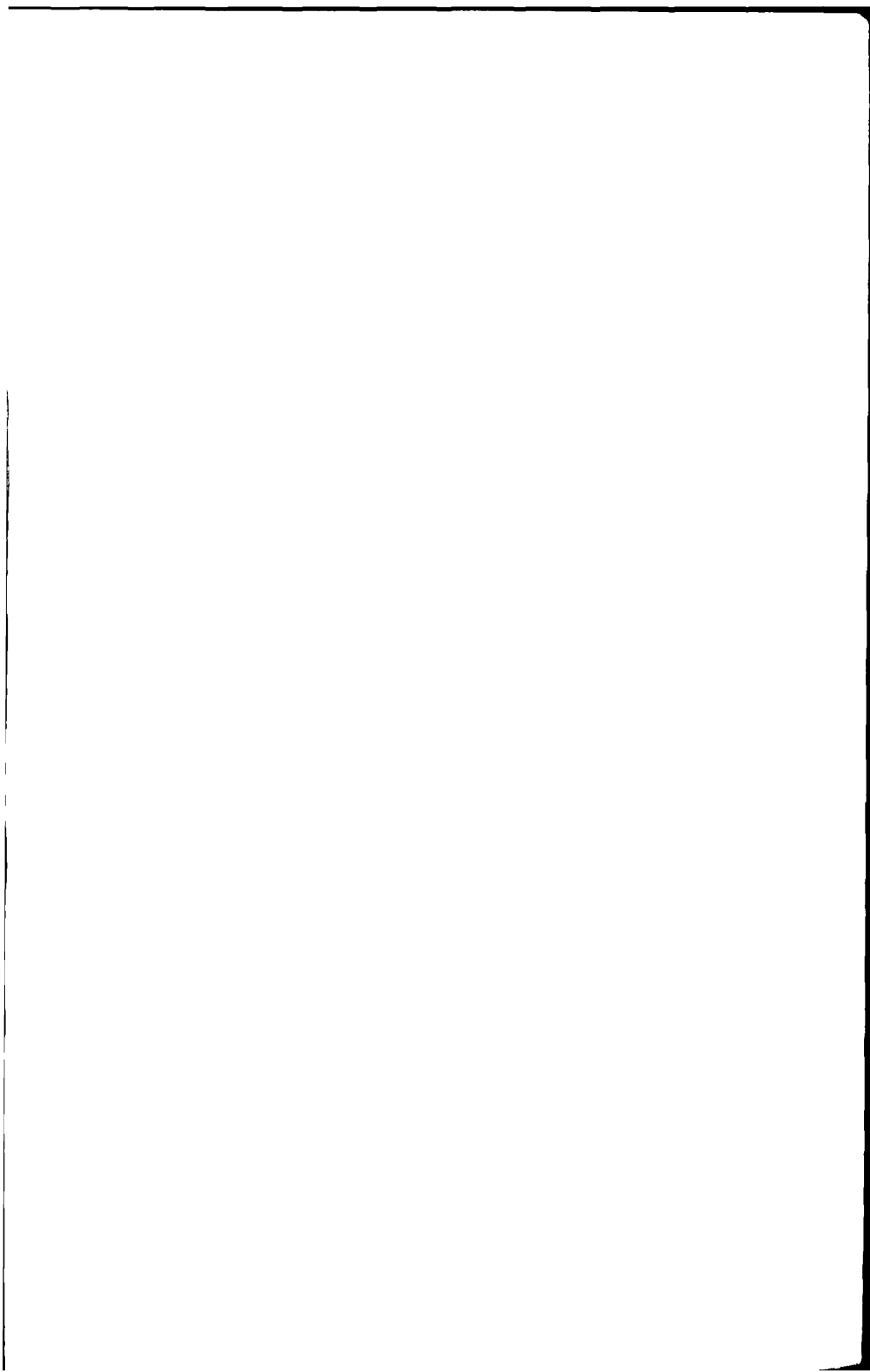
Korkuları: Hamam böcekleri ve çatık kaşlı büyükler...

Hayalleri: Ohooo, yazmakla bitmez...

Çocukları: Tuna, Mete, Name, bir de kendisi...

Çocuk kitapları: Çok Hayal Kuran Çocuk, Tilki Masalları,

Dedemin Bakkalı, Dedemin Bakkalı-Çırak, Cingo, Kuş Masalları.

Bir sabah uyandık ve bizim kasaba toptan delirdi.
Annem sağlıklı yaşam uğruna evi dev bir organik tarım alanına dönüştürdü.
Babaannem sevimli, minnoş pansiyonunu oteller zinciri yaptı.
Babam daha çok para kazanmak için eve uğramaz oldu.
Kuzenim ata binerken resim yapmaya, flüt üflerken piyano çalmaya başladı.
Yengem temizlikle kafayı bozdu. Kocasını pis diye evden kovdu ve çocuklarını her
gün suya yatırdıktan sonra mandalla çamaşır ipine astı.
Fehmi Abi, bilgisayarın başından tuvalet için bile kalkmadığından hastanelik oldu.
Okulda daha başarılı olmak için teneffüs yapmamaya,
hafta sonları da okula gitmeye başladık.
Etrafında bir tane normal insan kalmadı.
Ha şimdi diyeceksin ki bir tek sen mi normalsin? Evet, bir tek ben normalim. Neyse
ki mücadelecı bir ruhum var. Bu kasabadaki insanlara bir süper kahraman lazımsa
o kesinlikle benim. Koca kasabada yanımda olan tek kişi, Tevfik Kılırkıyara.
Gerçi o da çok normal değil ama olsun, o da insan.

 **taze
kitap**

₺ 34

KDV'den muafır.

ISBN 978-605-88355-6-9

9 786056 883569

